Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

40

JOI, 1 OCTOMBRIE 1970, ANUL IV

158

O CĂLĂTORIE FANTASTICĂ ÎN ȚARA lui Mickey-Mouse

DisneyLand

(pag. 8—9).

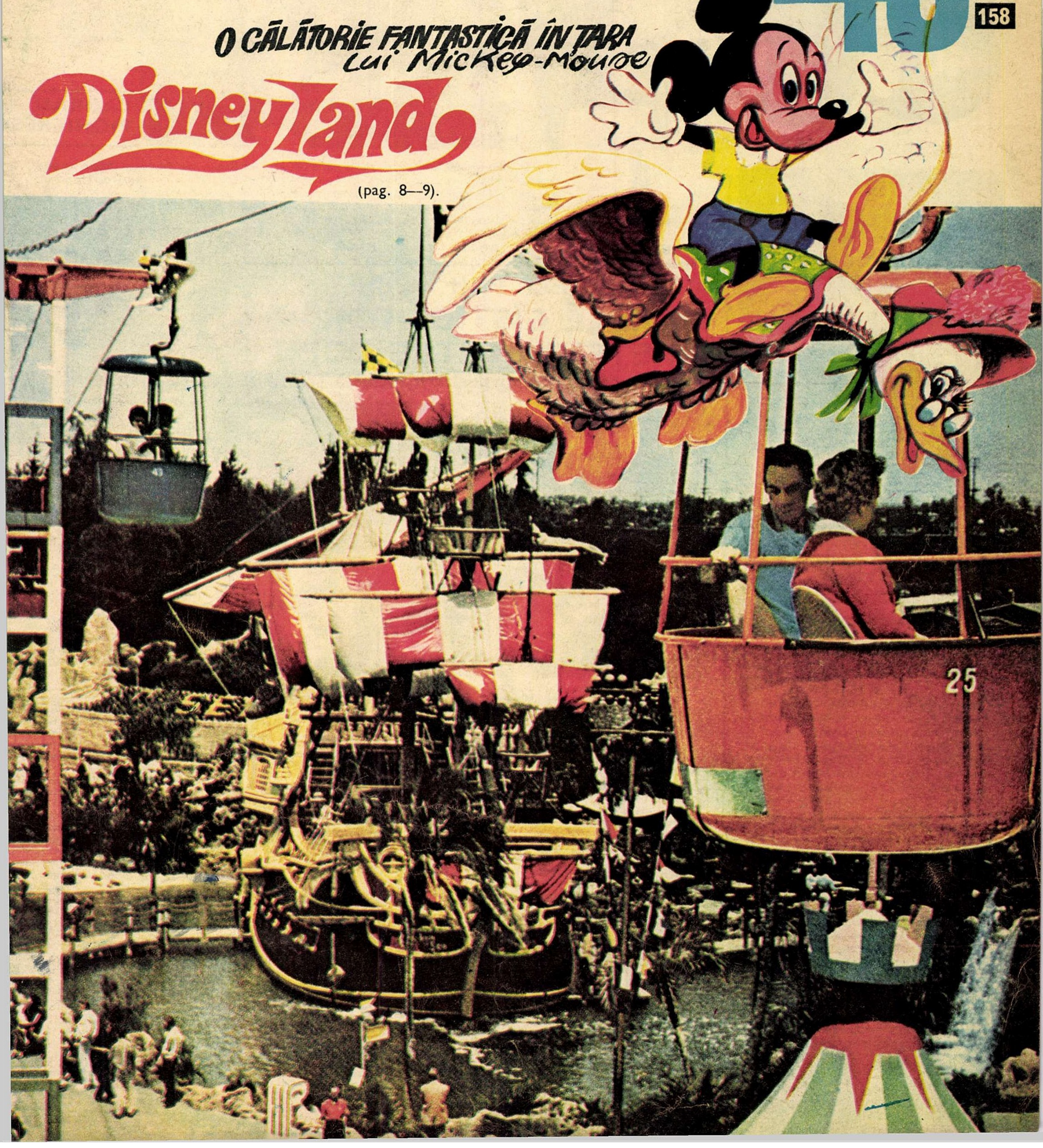

a
40
ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

IAȚA NOU

Marele premiu „Minitehnicus"
a fost decernat pionierilor gălățe

Salutul Biroului Comitetului județean de partid și al Comitetului executiv al Consiliului popular județean adresat Organizației județene a pionierilor cu prilejul decernării Marelui premiu „Minitehnicus"

CADRAN PIONIERES

În ultimele zile, cititorii revistei noastre din județele Galați, Maramureș și Brașov au trăit clipe de intensă bucurie. În mijlocul lor s-au aflat, pentru a lua parte la înmînarea marilor premii și a trofeului Minitehnicus, primi-secretari și membri ai comitetelor județene de partid, președintele și alți reprezentanți ai Biroului C.N.O.P., redactori ai revistelor «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor». În fotografii, un aspect de la festivitatea care s-a desfășurat la Baia Mare și un facsimil din ziarul județean consemnînd același moment, la Galați.

Vom reveni pe larg în numerele viitoare.

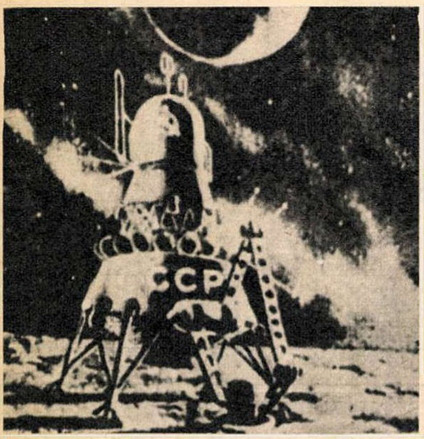

PĂMÎNT - LUNĂ - PĂMÎNT FĂRĂ PILOT

UN STRĂLUCIT SUCCES AL TEHNICII SPAȚIALE SOVIETICE

Evenimentul cel mai recent care a reținut atenția celor interesați de asaltul cosmosului este zborul stației automate sovietice «Luna-16».

Lansată la 12 septembrie, «Luna-16» s-a îndreptat către satelitul natural al planetei noastre. După ce, în urma unor comenzi date de pe Pămînt, stația cosmică s-a plasat pe o orbită circumlunară, la 20 septembrie ea a efectuat o aselenizare lină în Marea Fertilității. Odată plasat pe suprafața Lunii, aparatajul special aflat la bordul stației a făcut un număr de măsurători, iar o foreză electrică a recoltat eșantioane de sol lunar. Închise într-un container ermetic, aceste eșantioane, o dată cu partea superioară a stației, au luat startul de pe Lună, îndreptîndu-se către Pămînt. La 24 septembrie, capsula stației automate a aterizat la locul stabilit.

Zborul stației cosmice «Luna-16» va aduce noi date extrem de importante pentru cunoașterea Selenei și prin aceasta a originii și a structurii sistemului nostru solar. Recenta performanță prezintă însă și alte semnificații, zborul automat deschizînd perspective noi în cunoașterea planetelor pe al căror sol este puțin probabil să calce prea curînd piciorul omului. Importanta realizare sovietică subliniază încă o dată amploarea rolului pe care-l va juca automatica în cunoașterea cosmosului.

MERIDIANELE PRIETENIEI

MARELE CÎȘTIGĂTOR: PRIETENIA ÎNTRE COPII

Paris, 15 septembrie 1970 (de la trimisul nostru special)

- Premiile marelui concurs internațional de desene ale copiilor «Meridianele prieteniei», organizat sub auspiciile **UNICEF, au fost acordate!**
- Cîștigătoare a **premiului I** (un voiaj la Națiunile Unite — New York) Eva Schwarzenbacher, în vîrstă de 9 ani (Austria).
- Cîștigător al unuia dintre **marile premii,** un băiat de 11 ani din Tichilești-Brăila, va face **o excursie în Corsica** și va vizita Oficiul European al UNICEF la Paris!
- Alte cinci premii pentru tinerii desenatori din România!

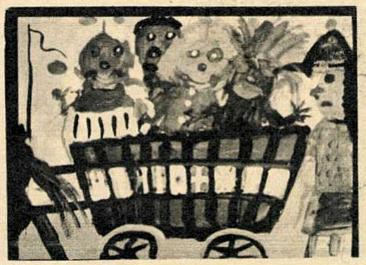

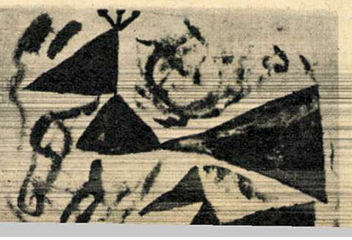

*

Reunit la Paris, în saloanele ziarului Le Figaro, juriul care a ales cele mai frumoase desene a avut în componența sa personalități și vedete, pictori și ziariști din mai multe țări, printre care d-nii Jaques de Lacretelle, membru al Academiei Franceze, Peter Ustinov, scriitor și actor, Léon Davičo, reprezentant al Oficiului European UNICEF, ziarista sovietică Nina Cernova și alții. România a fost reprezentată prin redactorul-șef al revistei «Cutezătorii».

Excursiile în străinătate (marile premii) au fost acordate de importante oficii de turism și societăți aeriene.

Cititorilor revistei noastre, distinși anterior la faza națională, le-au revenit:

Unul din MARILE PREMII oferite de UNICEF (o excursie în Corsica și o vizită la Oficiul European UNICEF din Paris): elevului **POPA MIHALACHE,** 11 ani, comuna Tichilești-Brăila, pentru lucrarea «VISELE COPILĂRIEI» («PĂSĂRI»).

Premiul special (un aparat de fotografiat KODAK ISTAMATIC 133): elevului **FILIP T. ALEXANDRU,** 14 ani, București, pentru lucrarea «GÎND CĂTRE PERU» — 1970», din ciclul «COPIII LUMII SÎNT PRIETENI».

Premiu special (un ceas de mînă): elevei **HERCU ELENA,** 12 ani, Rădăuți, pentru lucrarea «MAMA ȘI-A SALVAT COPIII PE UMERI».

Premiu special (o bicicletă Peugeot): elevei **MARIA COSTEL,** 9 ani, Vulturești-Argeș, pentru lucrarea «JOSEPHINE BEKER — ADEVĂRATUL PORTRET».

Premii speciale (cîte o păpușă Bella, care vorbește și merge): elevelor FLOREA DORINA, 9 ani, Vulturești-Argeș, pentru lucrarea TABĂRA PRIETENIEI și KONCZ ERZSEBET, 10 ani, Izvorul Trotușului-Harghita, pentru lucrarea «ÎN AȘTEPTAREA PRIETENILOR».

Oficiul European al UNICEF, prin dl. Léon Davičo a transmis redacției noastre un mesaj în care se spune: **«Sîntem profund încîntați de participarea cititorilor dv. la acest concurs. «Cutezătorii» au primit cele mai multe desene, din Europa. Grupînd toate ziarele care au patronat acest concurs, numărul total al desenelor depășește 60 000. Cifra dv. de 12 108 desene reprezintă un excelent procentaj și, în numele UNICEF, am marea plăcere de a vă felicita.»**

De fapt, marele cîștigător al unui asemenea concurs nu poate fi socotit altcineva decît PRIETENIA între copiii tuturor popoarelor, al tuturor continentelor. «Cutezătorii» sînt la rîndul lor fericiți să contribuie permanent la dezvoltarea acestei prietenii, a stimei reciproce între toți copiii, a încrederii lor comune în viitorul fericit al omenirii.

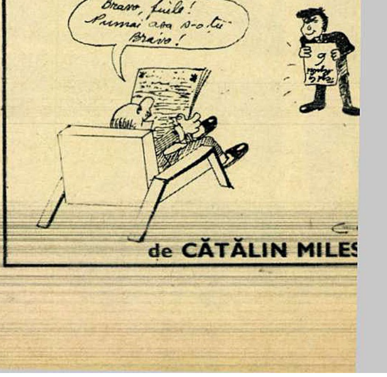
Bravo, fiule! Numai așa s-o ții Bravo!
9

de **CĂTĂLIN MILES**

Interviul nostru

Academicianul **TH. V. IONESCU** își primește oaspeții în cabinetul său de la Facultatea de fizică. Este o încăpere cu linii severe, aproape rece. Nimic care «să denunțe» o specialitate atît de spectaculoasă. Convorbirea începe reținut. Curînd însă îți dai seama că reținerea este preambulul discernămîntului, iar zîmbetul ușor sceptic punctează fermitatea unor convingeri îndelung cizelate.

— Ce-ați zice despre o inițiativă, mai largă și mai de lungă durată — se-nțelege — consacrată înființării unor laboratoare personale ale elevilor, așa cum sînt astăzi, să zicem, bibliotecile școlarului? Spații modeste ca volum și ca dotație tehnică, dar foarte importante în calitatea lor de loc de reculegere și de confruntare a gîndirii elevului cu realitatea concretă...

— Nu mi se pare a fi în folosul real nici al dezvoltării copilului și nici al științei.

— De ce?

— Mai întîi pentru că o disciplină științifică, chiar la nivelul copiilor, nu mai trebuie să fie o ocazie de amuzament, ci o posibilitate, chiar modestă, de studiere atentă a proprietăților materiei, adică de stabilire a unor legături între diferite mărimi care caracterizează un fenomen din jurul nostru. Aplicațiile practice vin pe urmă. Și apoi, chiar dacă un elev ar începe să experimenteze singur, cu mijloace simple, la el acasă, singurul lucru pe care l-ar putea face corect ar fi să repete experiențele făcute de profesor în clasă. Ori, dacă o asemenea experimentare se efectuează la școală cu descrierea exactă a intervențiilor făcute de profesor și cu interpretarea lor corectă pe loc, aceasta este de ajuns.

— Dar gîndiți-vă, copiii de azi au un excepțional simț al combințiilor tehnice! Ați văzut cu ce rigoare a gîndirii și cu ce posibilități inventive vin ei în expoziția «Minitehnicus». De ce să nu le cultivăm pe toate căile asemenea virtualități, cu consecințe atît de bogate pentru o activitate și o judecată independentă?

— Da, copiii de azi au evidente înclinații spre invenții, spre aplicații practice. Este o calitate generală care trebuie încurajată. Cred însă că o asemenea încurajare poate fi făcută mult mai bine în cercurile tehnice ale pionierilor, unde un experiment, fie că va reuși, fie că nu, poate fi mult mai plin de învățăminte. În primul caz, pentru că pionierul poate vedea direct dacă a înțeles exact un lucru extrem de simplu, dar extrem de important: legile naturii, care trebuie să stea la baza tuturor combinațiilor noastre tehnice. În al doilea caz, pentru că, într-un mediu ambiant mai intens, își va pune problema de ce n-a reușit, și atunci, într-adevăr, va înțelege și mai bine fenomenul. Colectivul amplifică, în fiece caz în parte, posibilitățile unei înțelegeri exacte, profunde și nuanțate.

— Și atunci cum rămîne cu mitul marelui inventator care se anunță, uneori atît de imprevizibil, încă din copilărie?

— Nu, nu e un mit, e un mare și concret adevăr faptul că orice inventator «se recomandă» spontan încă de la o vîrstă fragedă. Dar nu și orice teribilism, și, îndeosebi, nu un dopaj de cunoștințe tehnice ascunde un virtual inventator. Problema comportă un mare grad de finețe și tocmai de aceea are două tăișuri. O îndelungată experiență de profesor mi-a arătat că, în laborator, cele mai multe dificultăți provin de la tinerii care încă din școala generală sau din liceu sînt fie «mici tehnicieni», fie «mici electroniști». Nu numai că cele mai multe aparate stricate de la ei provin, dar dobîndesc și o încredere nejustificată în posibilitățile lor, care le paralizează curiozitatea, receptivitatea. Cum să vă spun? Adevărata vocație, chiar cînd are ca obiect un domeniu al tehnicii, poate fi mai puțin echivalată cu o tehnică, cu un exercițiu excesiv în fața aparatelor, fie ele instalate și acasă. De altfel și statistica arată că cei mai buni experimentatori sînt cei ce provin din tineri care, după ce mai întîi și-au însușit o bună cultură generală, continuă cu deprinderea sistematică a metodelor concrete de lucru și după aceea vin cu experimentarea ideilor novatoare personale.

— Așadar?

— Așadar, lăsați-i pe pionieri să se joace și să învețe mai întîi în marele laborator al naturii unde-și pot găsi și urma mult mai ușor adevărata lor vocație.

MIHAI IORDĂNESCU

Oaspeți... harnici.

Foto: **GH. CUCU**

LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 4 TÎRGOVIȘTE IMEDIAT DUPĂ MARELE SEMNAL AL CLOPOȚELULUI

Fotoreportaj de **ILIE TRAIAN**

Cineva numea odată întoarcerea copiilor la școală drept «o migrație tulburătoare». Nu spun că nu e frumos zis, dar zău că nu e întrutotul corect. Nu, copiii nu vin «orbește» la școală ca o migrație a păsărilor; ziua de 15 septembrie nu le trezește așa, o pornire neînțeleasă spre școală. Pentru că școala e... atelierul lor de muncă și viață, iar vacanța, doar un repaus. Copiii vin la școală la semnalul Cel Mare al clopoțelului, așa cum semnalul sirenei înseamnă pentru atîția oameni: «la strunguri»; «la mașini»; «la lucru» — în general. Școala e «locul lor de muncă», rostul lor, înțeles și îndeplinit de fiecare după puterea lui.

A ÎNCEPUT SAU NU?

«Cum adică să nu fi început dacă am trecut de 15 septembrie?» Nu zic nu, dar iată: caietul parcă mai seamănă cu un jurnal de excursie; creta cu o rocă din Apuseni, iar ghiozdanul amintește insistent de... rucsac. Clasa miroase a proaspăt, a ghivece udate, a frunză pîrguită — prin geamurile deschise spre grădină.

Dar uniformele? Uniformele nu-ți pot aminti decît de... buretele de la tablă și de carnetul de note. «Și nici nu-s sigur pe deplin că... «a început».

Iată-mă într-o clasă a 5-a, la o oră de matematică. Îmi trec pe la urechi crîmpeie de răspunsuri: «numărul concret este numărul care–»; șirul natural al numerelor este–» Atunci e clar: dacă 2 lei și 20 de bani — prețul franzelei, acum devine, un număr zecimal,

(Continuare în pag. 4–5)

LA ŞCOALA GENERALĂ NR. 4 TIRGOVIŞTE

IMEDIAT DUPĂ

MARELE SEMNAL

AL CLOPOȚELULUI

2

prima?» (n.n
acelea...?) «Eu
4, mi-ar veni
mai fi în stare
raja» (n.n.-mă
Şi în sfîrş
«Nu m-aş în
m-aş prăpădi
10. Nu zic c
notă începi, d
cu ce gîndu
bine eşti pre
îndelungată»,
întreg. Numai
notă drept o î
cire, un cadou

(urmare din pag. 3)

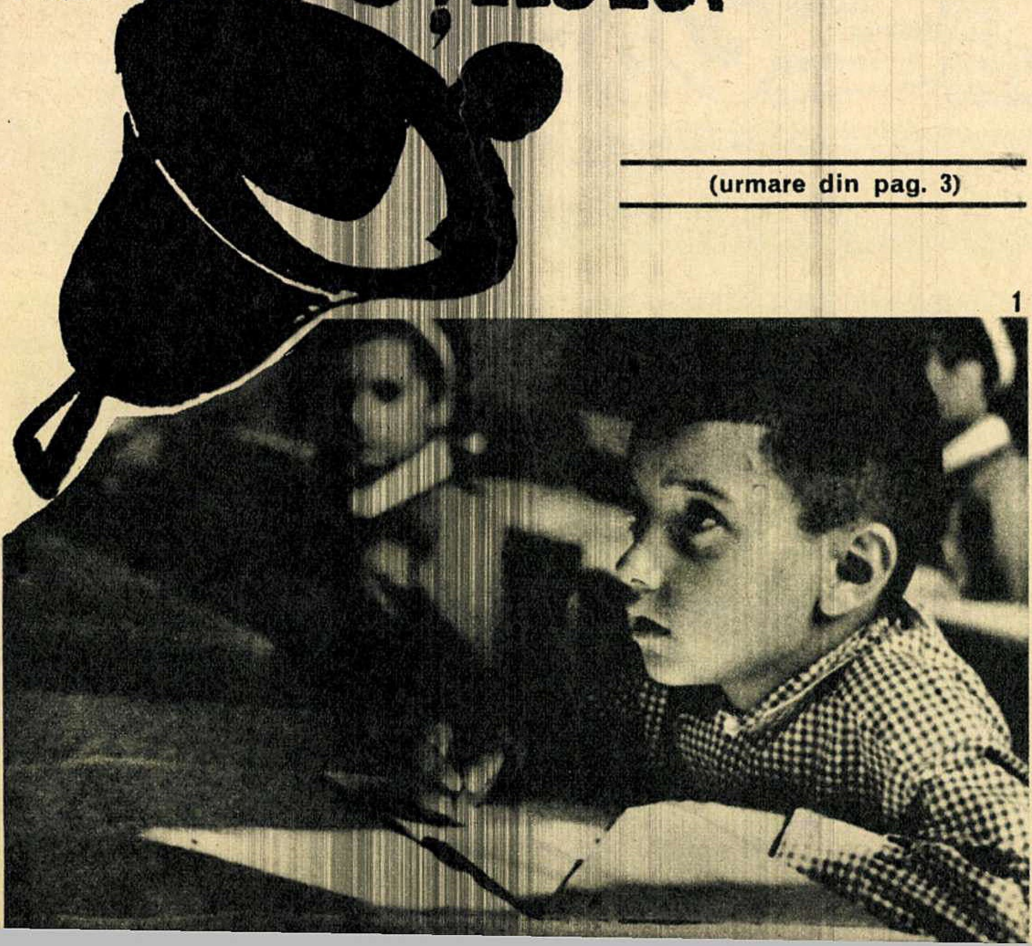

1

3

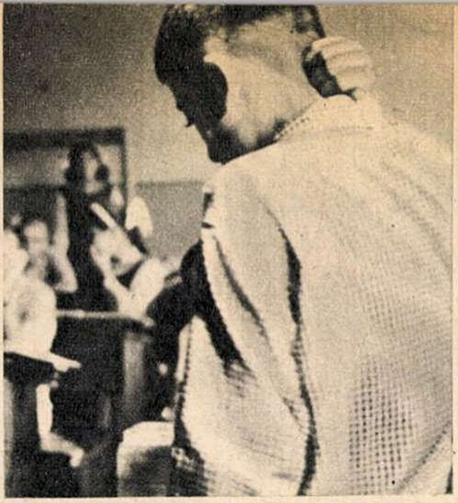

4

. — ei, dar cum vor fi
u dacă aş începe cu un
leşin, zău (foto 12). N-aş
să-mi revin, m-aş descu-
rog, dar nici chiar aşa!).
it un cuvînt cumpătat.
grozi de-un 4 şi nici nu
de fericire din cauza unui
ă nu e important cu ce
ar parcă e mai important
ıri începi anul, cît de
gătit pentru o «partidă
ca semestrul, ca anul
i astfel n-o să iei prima
întîmplare sau o nenoro-
sau o pedeapsă. Ea este *a ta*, oricum şi trebuie s-o iei în serios, aşa cum e. Dacă m-aţi întrebat, vă răspund totuşi: nu din orgoliu, ci din obişnuinţă aş vrea să încep cu... cîte degete am la ambele mîini» (foto 13 — Ungureanu Georgiana, clasa a VII-a).

Prietena noastră judecă cu calm şi seriozitate. Urmaţi-i sfatul şi veţi proceda bine. Totuşi eu nu uit că prima notă, cum am mai spus, are o valoare sentimentală deosebită. Nu pot să nu-mi inchipui notele ca pe nişte fructe într-un pom: cele de pe crengile de jos, pricăjite şi necoapte le poţi lua fără efort, doar înălţîndu-te pe vîrfuri, cele din vîrf însă, roşii, mari şi frumoase, trebuie să le vrei mult, să te zbaţi, ca să le obţii.

Dragi prieteni! Eu sînt un sentimental; ca şi părinţii, profesorii, prietenii voştri: faceţi cumva deci şi prima notă luaţi-o de acolo, din vîrf!

...Nu strică să începi un nou an de muncă cu... o podoabă!

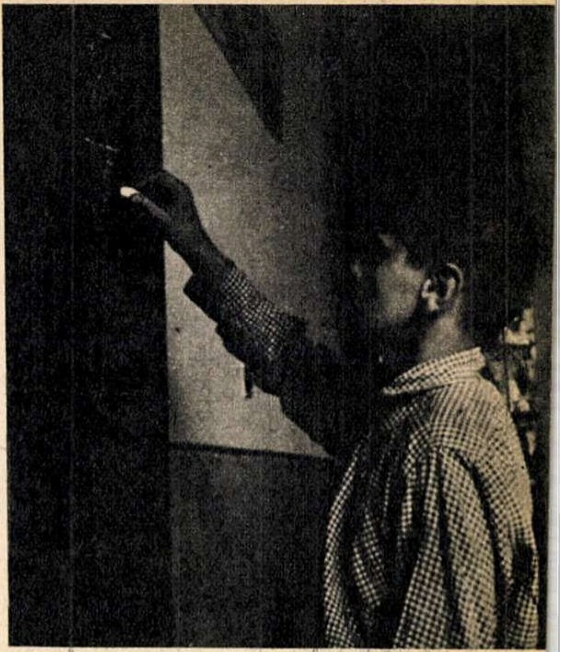

6

7

5

5 vine 6» cum ai spune în vacanță, acum sună astfel: «succesorul lui 5 este 6» — atunci, a început școala, cu siguranță, a început.

Dați-mi și mie o cretă!

PRIMA ÎNTREBARE, PRIMUL RĂSPUNS

Cînd trece pe deasupra capetelor prima întrebare, ciufurile se zbîrlesc ca niște scaieți zgribuliți la apropierea furtunii, iar reflexele de elev, veteran al luptelor duse-n tranșeele băncii, se trezesc și intră-n alertă. Deocamdată însă, priviți-l pe Iulian Croitoru (foto 1) proaspăt școlar, cum se uită la cîrligele de la tablă. Cu toate astea, Iulică e viteaz: vine la școală de departe, se scoală singur la 6,30, se descurcă binișor «la linioare», iar ieri «la povești». a ridicat mîna, chiar. Micul nostru prieten a luat de pe acum școala în serios — de aceea îl și așezăm «în banca întîi» a fotoreportajului nostru. Și acum să «urcăm» la clasele mai mari. Zilele acestea s-au predat cunoștințe noi, s-au făcut «ascultări». Și cum ne-am înțeles mai demult că a fi elev, e o meserie ca oricare alta, apoi, e foarte important să-ți iei meseria în serios încă de la început, de la prima întrebare. Prima condiție e... să te gîndești, să-ți pui mintea la treabă (foto 2). Dacă ești o fire mai emotivă, și-un gest ca acesta (foto 3) te poate ajuta. Dar aici (foto 4) nu mai e vorba de emoție: se pare mai degrabă că s-au împotmolit corăbiile și acum, nu te mai ajută nici măcar gîndul că ai fost golgeterul taberei de la Dobrești. «Eu sînt odihnit după vacanța asta, am poftă de școală. N-o să mă credeți, dar sînt chiar nerăbdător să fiu întrebat, să răspund. Deja am răspuns la istorie și matematică» (Dan Oprea — clasa a V-a). «Mă întrebam de mult cum va arăta... chimia. Am început-o; cred c-o să-mi placă, deși nu e ușoară» (Constantinescu Mihaela — clasa a VII-a B). «În general nu mă grăbesc să răspund primele zile, dar asta nu fiindcă aș fi cu gîndul încă în vacanță» (Dănuț Spoială — clasa a IV-a A).

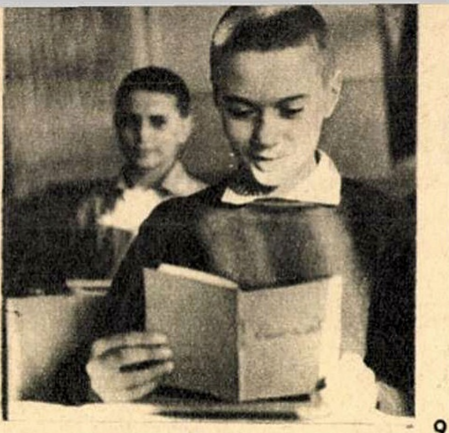
8

9

...Copiii străzilor, ai terenurilor de joacă, ai potecilor de munte, s-au adunat la școală. Cărțile s-au deschis, întrebările zumzăie peste bănci, degetele caută la tîmple, înfrigurate, răspunsul. O mînă se ridică (foto 5), o creta a început să brăzdeze tabla (foto 6) un răspuns, sună în liniștea clasei (foto 7); școala a început!

MISTERIOASELE VOLUPTĂȚI ALE PRIMEI NOTE

O notă rea, oricînd... e rea, iar o notă mare, oricînd...e bună. Dar la începutul anului? Nota are acum și o valoare··· sentimentală, deosebită. Ea este «prima» — și-n sufletul fiecăruia trezește ecouri diferite. «Nu spun că nu mi-ar place să-ncep cu un 10 și s-o țin tot așa. Cînd iau un 9 însă, mă simt «la mine acasă». Și am început-o cu un 9. Sînt mulțumit» (foto 8). Succes, prietene!

Prima notă... Cînd începi un an nou e... omenește să uiți că ai terminat anul trecut cu un costeliv de 5, și să-ți dorești un debut surpriză. «Dacă aș lua un 10... Ptiu, aș sări în sus (foto 9). Nu-mi intră mie des în tolbă asemenea vînat». «Eu n-aș sări în sus, dar un 10 mi-ar prinde bine... la zile negre» — și iată-l pe cămătar frecîndu-și mîinile cu gîndul la chilipir (foto 10). Iată însă și un optimist dincolo de... optimism: «Prima notă e floare la ureche (foto 11). Vor veni atîtea pe urmă, ce contează

10

11

12

13

ÎNTRE NOI, REPORTERII

de **OCTAV PANCU-IAȘI**

Obișnuitul dialog între noi, reporterii, mi l-a sugerat azi întrebarea unei corespondențe. Ileana Stroe, elevă în clasa a VI-a, Tîrgoviște, vrea să știe dacă — citez din scrisoarea ei — «e destul pentru a deveni reporter să fii bun la compunere sau îți mai trebuie și altceva»?

Chiar dacă admitem că prin «bun la compunere» — Ileana a vrut să înțeleagă știința de a scrie, nevoia de a scrie și bucuria de a scrie, adică măcar trei din multele componente ale aptitudinii pe care, desigur, și profesia reporterului, ca toate celelalte profesii, o presupune — parcă tot aș zice că încă «mai trebuie și altceva». Ce? Întrebarea e prea serioasă ca să răspund glumind: mai trebuie un creion sau un pix, un carnet sau foi volante de hîrtie și, mai ales, o mînă care să nu obosească prea repede scriind și ștergînd, ștergînd și scriind... Acel ceva în plus ce se adaugă, cred eu, aptitudinii de care vorbeam este greu de exprimat, deoarece nu are un nume concret, un nume căruia să-i găsim o explicație clară în dicționar, aidoma altor însușiri, altor virtuți. Este un amestec (poate unul dintre cele mai savante amestecuri!) de pasiune și răbdare, de perseverență și cutezanță, de dragoste de adevăr și dorință de a vedea totul în jurul tău mai drept și mai frumos... Toate acestea la un loc și multe, foarte multe altele alcătuiesc acel «ceva» în plus care, (din păcate ori din fericire?) nu încape într-un singur cuvînt sau într-un șir, ci numai într-o lume, într-un avion universal al cuvintelor. Dar cîțiva foarte tineri reporteri, mărturisind pentru ce scriu, o pot ajuta mai lesne pe Ileana să înțeleagă ceea ce eu, sincer, nu mă simt în stare.

Să-i dau întîietate bucureșteanului Alexandru Moraru din clasa a VIII-a, cel care se autocaracterizează astfel: «sînt un băiat ca oricare altul și dacă e să fiu mîndru de ceva e tocmai pentru că sînt ca oricare altul!»

«Scriu — ni se destăinuie Alexandru — pentru că mi se pare că tot ce se petrece în jurul meu e grozav de interesant și mi-ar părea rău să nu afle și alții. N-o fac ca să-mi întîlnesc numele în revistă — deși asta îmi face multă plăcere — ci ca să se întîlnească atîția alții ca mine cu numele și faptele colegilor mei. Spuneți și dumneavoastră: cum să nu te furnice prin degete și să nu apuci creionul să scrii cînd afli că un băiat — colegul meu Andrei Dascălu — învață a treia limbă străină fără ajutorul nici unui meditator, că o fată — colega mea Sanda Martinescu — pentru că mama ei s-a îmbolnăvit, se îngrijește de doi frați mai mici, dar asta n-o împiedică să fie printre primele din clasă, că, în sfîrșit, altă fată — colega mea Iuliana Boz — a lucrat niște covorașe care au fost trimise la o expoziție în străinătate?»

Și iată motivul pentru care ne spune că scrie clujeanul Matei Mureșan, tot din clasa a VIII-a:

«Mă închipui că sînt un fel de... stație pilot. Dirijez întîmplările din jurul meu spre cei care, fiind departe de ele, nu le pot afla decît prin scris. Și-mi place să le afle prin scrisul meu. De aceea poate cel mai greu lucru este să selectez materialul. La cititor trebuie să ajungă acele întîmplări care să-l facă să exclame: Ah, ce rău îmi pare că n-am fost și eu acolo, să văd cu ochii mei, să aud cu urechile mele!»

Ce spui, dragă Ileana? Nu-i așa că, pentru a fi reporter, îți mai trebuie și altceva pe lîngă darul de a compune frumos?

SĂPTĂMÎNA SCURTĂ

Povestire de **CONSTANTIN GEORGESCU**

Lanurile de porumb și floarea-soarelui sînt departe de sat. Și mult mai departe de ele, cam pe acolo unde bănuiește Grigore că se unește pămîntul cu cerul ca să-și piardă vremea la taifas în nopțile lui septembrie, se întind bostănăriile. După ce treci de ele, cam o fugă bună de cal, dai peste șerpuirea domoală a unui pîrîu desenat cu dibăcie, poate de o mînă de copil. Undele lui rătăcesc pe dedesubtul unor despletituri de sălcii, după care dau roată unui pîlc de plopi îngîmfați, ca să se piardă cuminți și drepte cine știe în ce colțuri de taină ale cîmpiei. Dincolo de pîrîu sînt caii!... Herghelia de cai... Ca să pleci din sat și să ajungi aici, îți trebuie aproape o zi. Faci un prim popas dincolo de Lacul Odăii, mănînci o felie de pîine și una de brînză, bei o gură de apă și, dacă nu ești prea grăbit, te lași o vreme pe spate la umbra arinilor ce cresc pe spinarea unui dîmb, dinadins lăsat de oameni. Te mai oprești o dată la bostănării și iar mănînci. Dacă ai noroc să-l găsești în toane bune pe Vasile Olmazu, îți mîngîi cerul gurii cu roșață de pepene.

În după-amiaza aceea cu soare molatic și ciudat, Vasile Olmazu veghea somnul celor doi băieți ai lui Marin Modavu. Copiii plecaseră de-acasă cum se luminase, făcuseră popasul de la Lacul-Odăii și bătrînul văzîndu-i călcînd soldățește, îi strigase pe nume și le făcuse semn să vină la el, la colibă. Și cu toate că ei grăbeau să ajungă cît mai curînd în preajma ocolului unde stau mînjii de doi ani, nu s-au putut împotrivi ispitei.

Au mîncat toți trei pepeni reci, culeși în zori, după care Olmazu, meșter iscusit în născocirea poveștilor de noapte prin bostănării, a început să vorbească rar, aproape șoptit. Niculae s-a așezat pe un scăunel cu trei picioare. Grigore, mai mic cu trei ani, și-a pus mîna sub cap, hotărît să-i însoțească pe haiducii pe care Vasile Olmazu cu siguranță că-i cunoscuse. Îi părea rău că nu se afla la herghelie. Ar fi încălecat pe Buimac zburînd de-a curmezișul cîmpiei, ca să dea de veste tovarășilor lui Olmazu în cazul în care s-ar fi ivit potera.

— ...Ies ei înaintea rădvanului; vreo doi, urcați în niște stejari, trag din pistoale ca să-l sperie pe boier...

Băiatul îi vede. Sînt sus, foarte sus. Ușa colibei în care stau ei s-a deschis cu băgare de seamă și, călcînd numai pe vîrful potcoavelor, s-a apropiat de el Buimac. «M-ai chemat, stăpîne?...» a întrebat în șoaptă. Copilului i-a venit să rîdă. Poate că a și rîs. Iată deci că și caii au darul vorbirii. Dar asta cu siguranță că se întîmplă numai în nopțile cînd plouă și eu duc dorul cîmpiilor verzi. «De ce era să te chem? N-am nici o treabă cu tine». «Atunci am eu cu înălțimea-ta!» Din nou a început să rîdă. «Înălțimea-mea!... Și ce treabă ai, mă rog, cu mine? Asta ca să nu te iau la rost și să te întreb de cînd s-a inventat moda ca un cal să poruncească stăpînului său?!...» «Te rog să mă ierți stăpîne! a zis Buimac înclinîndu-și capul și ducîndu-și un picior cu potcoavă cu tot pînă la înălțimea pieptului în semn de supușenie. Am nevoie de o tavă cu jeratic ». «Ce să faci cu el?...» «Să-l mănînc!» «Te pomenești că ai de gînd să scoți și foc pe nări!...» l-a luat Grigore cam în bătaie de joc. «De bună seamă!... Apoi, înălțimea-ta, acum cîteva clipe a sosit prințesa Florentina într-o caleașcă la care sînt înhămați o mulțime de canari. Sînt atît de mulți, încît nici n-am putut să-i număr! Și-apoi, ei nu sînt ca noi, caii. Zboară dintr-un loc într-altul, parcă dinadins ca să te încurce în socoteli...» La început, băiatul a crezut că visează. I se mai întîmplase în vreo cîteva rînduri. Într-o noapte a visat că s-a urcat într-un nuc și că a vorbit cu toamna... De data asta, însă, nu visa. Auzea haiducii afară cum trag din pistoale, vedea lampa lui Aladin lîngă el, pe colțul mesei, iar ceva mai încolo, strîns sul într-un ungher, covorul fermecat... Și-a aruncat privirea pe fereastră. Într-adevăr, venise Florentina, colega lui de bancă. Se și certaseră în vreo cîteva rînduri. Tăbliile trăsurii ei luceau în soare ca niște oglinzi negre. Nu vedea canarii. Poate că se așezaseră sub streșini ca să mai răsufle după atîta drum. În clipele acelea Grigore o iertase. Se bucura chiar pentru venirea ei. I-a întins calului tava cu jeratic. Nu putea să-l refuze. Dacă nu i-ar fi îngăduit această favoare, l-ar fi făcut de două parale în fața canarilor Florentinei. S-a uitat cu ce poftă îl mănîncă și s-a minunat cum de nu-l frige. Acum se temea să nu-l trimită în pod, ca să răscolească după hainele de ginere ale lui Marin Modavu. A ieșit afară. Nu se putea altfel. Nu se cădea să nu-i iasă fetei în întîmpinare. Curtea se umpluse de lume. Veniseră cu mic, cu mare, să vadă caleașca Florentinei. Așa ceva nu se mai pomenise încă în satul lor. Pe sub umbrarele pomilor, pe la cotețele de cîini și de păsări, băieții de seama lui stîrneau praful, ațîțau cocoșii să se bată, se împleticeau în picioarele celor mari, cădeau, plîngeau, zărvăluind toată curtea. De toată această vînzoleală vinovat îl socotea numai pe Buimac. Și pe bună dreptate. Dacă el avusese loc pe ușă — pentru că nici cal intrînd în casă și vorbind omenește nu se mai pomenise pînă atunci — putea s-o aducă și pe Florentina, cu caleașca ei cu tot! Canarii puteau să rămînă afară. S-ar fi amestecat cu vrăbiile satului și lumea nu i-ar fi luat în seamă!... «Nu puteam să fac una ca asta fără îngăduința dumitale, stăpîne!» a zis el înțelegîndu-i gîndul. De altfel era obligat să-l înțeleagă, că doar de-aia se socotea cal năzdrăvan!... «Și acum ce facem?...» l-a întrebat. «Te urci în spinarea mea, îți înfigi bine mîinile în coamă — la fel ca la herghelie cînd mă călărești de iese sufletul din mine — eu te duc pînă la stele, că altfel nu se poate — asta nu era rău de loc; întîi pentru că nici un altul din clasa lui, și chiar din toată școala, n-a mai întreprins o asemenea călătorie, nici măcar frate-său, Niculae — apoi te aduc pe pămînt, îndoi un genunchi în fața fetei și îi săruți vîrfurile degetelor de la mîna dreaptă...» Grigore a strîmbat din nas. «Degeaba, a nechezat Buimac. Florentina este domniță!...» «După tine, asta ar însemna că tata, Marin Modavu, este Verde Împărat!...» N-a avut tăria să se mai împotrivească. Și dacă e să fim sinceri, nici nu-i displăcea o asemenea călătorie. S-a urcat în spinarea calului. Ce s-a întîmplat, nu știe — ori ușa se mărise ori ei se micșoraseră — dar nu s-a lovit cu fruntea de pragul de deasupra. Cum au ieșit din curte, s-au și înălțat în văzduh. La începutul călătoriei, mai cu seamă atunci cînd privea în jos, simțea cum îl apucă amețeala. Se auzea ropotul copitelor, de parcă ar fi alergat pe un drum de piatră. Asta însemna că alergînd călare prin el, văzduhul sună... Pămîntul s
făcea din ce în ce mai mic, pînă nu se mai văz
decît ca un bob de mazăre uscată. «Ți s-a făcut frica
stăpîne?» «Nu cine știe ce, dar tu ai grijă să nu t
împiedici de vreo stea și să mă azvîrli, că nu m
vezi țesală de la mine, toată viața!...» «Pînă la ste
mai avem, nu te teme». E o plăcere să zbori prin vă
duh și să vorbești cu un cal atît de priceput! C
care o să aveți prilejul, o să-i dați dreptate... Copil
care o să aibă norocul să dea peste un cal năzdrăva
— că doar n-o fi numai Buimac pe lume — o să rămîn
încîntat de un astfel de drum. Era noapte în ce
apăruse luna, învolburată, înconjurată de un n
roșietic, gălbui, cețos. Trecură pe lîngă ea fără să
dea prea multă atenție. În urma lor norul dispăru
luna se lumină ca ziua, la fel ca pămîntul cînd
dogorește soarele în crucea amiezii. I-ar fi plăc
să facă un popas, dar nu voia să-l roage pe Buima
Ar fi putut să-i poruncească, doar de-aia îi era st
pîn, dar nu-i convenea să strice prietenia cu el. Ar
vrut să afle ce se petrece jos, pe pămînt. Cum de n
i-o fi trecut calului prin minte să ia și-un ochear
Cu siguranță că văzîndu-i zburînd lumea rămăses
cu gura căscată, iar Florentina, înmărmurită, nu-
putea coborî ochii din înalt. Poate că și canarii
erau năzdrăvani — altfel n-ar fi izbutit să tîrască
caleașcă — dar în nici un caz nu se puteau asemui
Buimac! Oricît ar fi dat din aripi, pînă la înălțim
asta tot n-ar fi putut să-și plimbe stăpîna!... Și de
să nu recunoaștem, Grigore se cam umflă în pe
venindu-i un asemenea gînd. După un timp, au aju
la stele. Cînd treci pe lîngă ele, oricît de aproa
te-ai afla, stelele sînt mici ca niște boabe de porum
pe care noaptea le-a împrăștiat pe boltă pentru p
cerului. Au trecut întîi pe lîngă una, apoi pe lîn
alta, băiatul s-a aplecat în șa curios să le vadă, n
putut desluși prea mare lucru și obișnuindu-se
priveliștea asta nouă, a început să fluiere. Buimac
rîs. A rîs omenește. Unele stele erau aurii, altele
șietice, iar altele arămii... Cu siguranță că își lu
culoarea după anotimpul care domnea pe întind
rea lor. Pe lîngă una au trecut atît de aproape, în
a trebuit să-și ferească umărul ca să nu se agațe
colțurile ei. Poate că era o stea pustie. Nici măc
un lătrat de cîine nu s-a auzit. Au trecut pe lîn
alta; una albicioasă de tot. Se vede treaba că

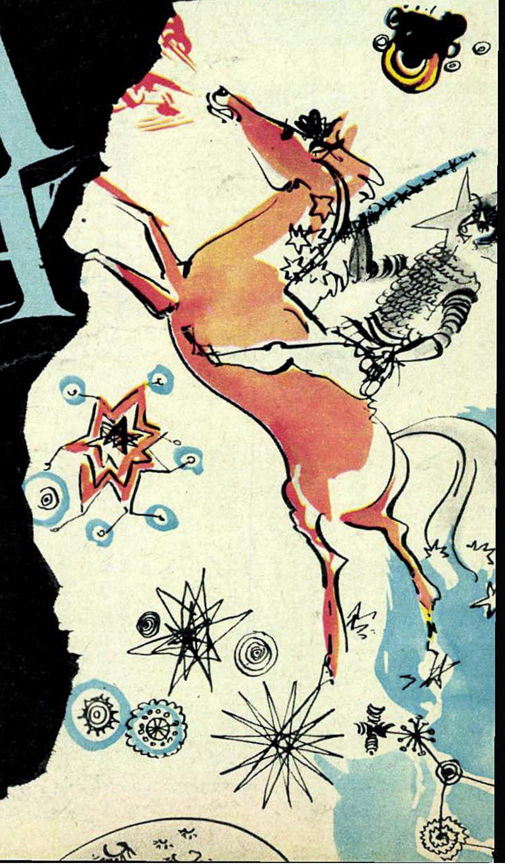

Desene: **BENONE ȘUVĂILĂ**

suprafaţa ei era iarnă... «N-ai obosit?» şi-a întrebat tovarăşul de drum. «Aşa şi-aşa...» «Caută şi tu o stea cu vară pe ea şi opreşte să ne odihnim. Dar să nu fie aia de colo. Cu siguranţă că e o arşiţă, de nu-ţi poţi trage sufletul. Prea străluceşte de-ţi ia ochii...» După încă o vreme, Buimac s-a oprit. Nu din pricina foamei; mîncase doar o tavă de jeratic! Aici, pe steaua pe care umblau, erau sate la fel cu cele de pe pămînt. Pe uliţa pe care el alerga într-un trap domol, era praf ca la Valea Măcrişului. Praf de stele! Nici casele nu se deosebeau. În dreptul unei porţi s-au oprit. Calul a bătut politicos cu potcoava în gard. Pe prispă a apărut un om la fel ca oamenii şi i-a făcut semn să intre. Cînd au ajuns în faţa lui, omul a zîmbit: «ejotydinşuehmubgbru scdprofd enodgf egedlî nmsismsaîdru bdsmvdces, Buimac...» Îi ştia numele, fapt care l-a făcut pe băiat să creadă că nu se afla prima dată pe această stea şi că venea după toate probabilităţile, în curtea unui prieten vechi. «Ne urează bun venit şi mă întreabă cum te cheamă», îi spune calul întorcîndu-şi capul. «Grigore, îi şopteşte el cu jumătate de glas. Modavu Grigore...» După care dă o raită grăbită cu privirea prin ograda stelarului. Nu vede alţi cai. Se vede că pe la ei nu cresc. Nu are curajul să descalece. Cine ştie ce jigănii or fi prin jurul casei... Dedesuptul lor răsare soarele. Asta înseamnă că stelele se află undeva foarte sus, mult mai sus decît el, poate chiar pe acoperişul lumii... «muecrpsmr cîrbmdaşvda vasbmpeşcdjs megdledah dlpmdmo tnaismdjbazdagdr, Grigore...» a spus calul. Omul a zîmbit şi i-a întins mîna. Nu i s-a întîmplat nimic. Oricum, isprava asta n-o să i-o ierte niciodată. Cînd avea să scape din încurcătură şi cînd vor fi din nou pe pămînt, are să-i dea două călcîie în coaste, să-l ţină minte toată viaţa! Poate că a simţit că i s-a făcut frică. Şi-a aplecat capul în faţa stăpînului curţii în semn de rămas bun, ca să nu-l supere, a făcut şi el la fel, după care au plecat. «Nu puteai să-ţi vezi de drum?» «Aveam să-i spun o vorbă prietenului meu şi dacă tot venisem pînă aici s-ar fi supărat aflînd că nu m-am oprit». Ca să-l pedepsească, Grigore a început să-i care o droaie de pumni. Neînţelegînd ce s-a întîmplat, calul şi-a întors capul spre el cu gîndul să-l dojenească. În clipa aceea s-a împiedicat. N-a avut vreme să-şi mai înfigă mîinile în coama lui şi s-a prăbuşit în gol. S-a speriat atît de tare, încît multă vreme nu şi-a dat seama că de fapt nu cădea ca un bolovan, ci mai curînd plutea, semănînd cu ulii care zboară vara pe deasupra cîmpului, pîndind vătuii să iasă din vizuini. A trecut pe lîngă lună. Era posomorîtă. Poate că dormea. Nu îndrăznea să-şi întoarcă privirea, să vadă ce s-a întîmplat cu Buimac. Poate că-şi rupsese piciorul lovindu-se de vreo stea şi avea nevoie de ajutorul lui. Îl cuprinsese ciuda. Cu siguranţă că Florentina o să rîdă de el, văzîndu-l că se întoarce pe jos. Ea de el, canarii de Buimac! Şi de toate acestea, trebuia să recunoască, el era singurul vinovat. Se vede pămîntul: întîi ca un bob de mazăre uscată, apoi ca o minge şi, în sfîrşit mare, mare de tot. În faţa ochilor îi apărură salcîmii şi plopii de lîngă pîrîu. Dacă avea să cadă în salcîmi, praf o să i se facă pielea de zgîrieturile mărăcinilor! Şi, sinceri să fim, nici în plopi nu-i convenea să coboare! Ar fi vrut să facă într-un fel, ca să nu-l vadă lumea întorcîndu-se. Şi lumea ca lumea, nu era cine ştie ce mare lucru, dar Florentina!... Se apropia. Trebuia luată o hotărîre cît mai era încă timp. Nehotărîrea i-a jucat un renghi. A căzut pe acoperişul colibei de la bostănărie. Jurîmprejur, nimeni. Se vede că lumea se săturase aşteptîndu-l. Şi lumea, şi Florentina... Păcat. S-a auzit un nechezat de cal. Înseamnă că Buimac sosise înaintea lui. Cal neserios!... O dată şi-o dată tot o să aibă o răfuială cu el!... S-a dat jos de pe colibă. Curtea semăna cu a omului de pe stea. Îl apucară năduşelile. Nu cumva calul îl lăsase în curtea celuilalt şi nechezatul nu era nechezat, ci vorbă de jivină? Noroc că şi-a amintit că pe stele nu cresc salcîmi...

De-o săptămînă vă aştept, a zis Modavu oprit în deschizătura uşii. Eu vă aştept şi voi dormiţi la bostănărie.

Grigore a făcut ochii mari. Deasupra cîmpiei răsărise un soare vesel. Nu semăna nici pe departe cu cel din ziua trecută. «Scurtă săptămînă», a oftat băiatul cu gîndul la herghelia mînjilor de doi ani... Ieşi afară. Stelele pieriseră, iar luna se vestejise într-o margine de cer.

PILOTUL DE SERVICIU

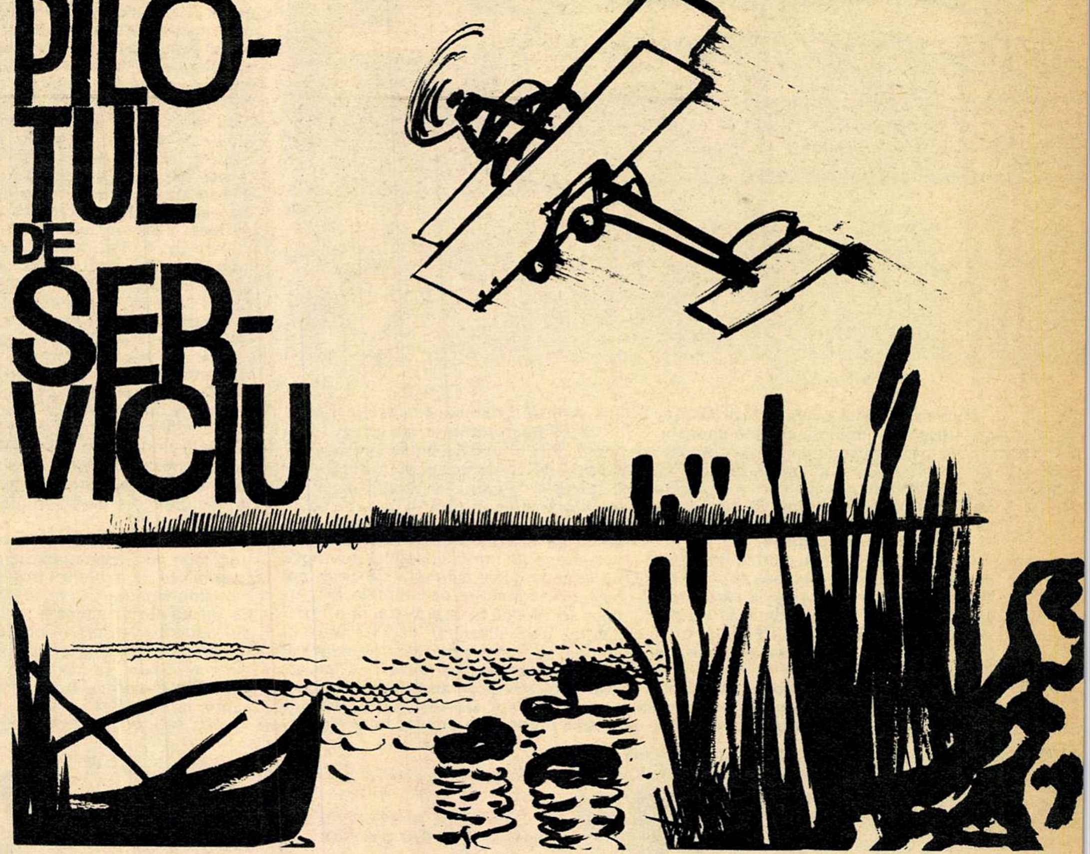

de **AL. DINU IFRIM**

Nu fusese niciodată tocmai la acest capăt de deltă. Nici măcar nu-şi punea problema cum o să aterizeze.

La plecare, i se spusese:

— Eşti om cu experienţă. Misiunea nu-i chiar atît de uşoară. Mai ales că burniţa asta nu se mai opreşte. Apoi, condiţiile specifice de acolo...

— Nu există nici aeroport.

— Nu...

— Cobor pe un grind?

— Da. Nu există altă soluţie.

Alexandru Podgoreanu şi-a aruncat porthartul într-un colţ de carlingă, a urcat în avion. A decolat numaidecît, cu aceeaşi stăpînire cu care urcă în văzduh de peste un sfert de veac. De altfel, a zburat pe avioane felurite, dar parcă cu nici unul nu simţi că zbori cu adevărat. Acesta — «Libelula» — cum îi zice el (poate şi pentru asemănarea cu o libelulă), e uşor şi, manevrîndu-l, se lasă pe-o parte, pe alta, ia cu repeziciune înălţime, are senzaţia că-i propriul lui trup, el însuşi zboară parcă, prelungindu-şi în aripi braţele puternice.

Numai că de data aceasta zboară destul de jos, încît, cu toată pînza de ploaie cenuşie ce-i întunecă vizibilitatea, distinge foarte clar relieful solului dobrogean, mereu schimbător. Aeroportul Constanţa, de unde decolase, a rămas în urmă. Acum se îndreaptă spre celălalt capăt de mare. Deocamdată, străbate văzduhul pe deasupra lacului Sinoe, apoi vine Razelmul, în care se întîlneşte apa dulce de rîu cu cea sărată, pe care lacul o soarbe din mare.

Avionul zboară tot mai repede. Nu-i timp de pierdut. Acolo, departe, e un om în suferinţă. Aviatorul nici nu şi-a dat seama aproape că a intrat în plină deltă — acest miracol ce se desfăşoară pe o suprafaţă de peste 5 000 kmp. A rămas în urmă şi Maliuc, cunoscuta staţiune stuficolă, de fapt un mic orăşel acum, cu blocuri zvelte, ridicate în ultimul timp.

Jos, lunecă oglinzi enorme de ape, cu insuliţe plutitoare — plaur aurit de ţevile trestiilor dese.

Alexandru Podgoreanu se uită la ceas. Cercetează aparatura de la bord. Socotind după distanţa parcursă, nu mai are mult. Apleacă avionul într-o parte, să vadă mai bine terenul de dincolo de carlingă, cu sticla înceţoşată de apă.

Chilia Veche, punctul terminus, e tot mai aproape. Pe o fîşie de grind, la sud, înconjurat de mlaştini şi stuf, observă mişcare: da, cineva îi face semn cu o batistă albă. Acolo trebuie să aterizeze. Dar dacă grindul e îmbibat cu apă?

Ca de obicei, în asemenea situaţie, aviatorul face un tur de recunoaştere, jos, jos de tot, studiază bine locul, mai face un ocol, apoi, după ce se îndepărtează de grind, se apropie dintr-o latură, aterizînd lîngă grupul de oameni în mijlocul cărora, pe o pătură, se afla o femeie.

— E un caz grav, spune doctorul local venind în întîmpinare. Are nevoie de o intervenţie chirurgicală de specialitate. Aceasta se poate face la Tulcea. Am şi discutat de altfel la telefon.

— Ştiu, spune pilotul. E aşteptată acolo. Dar...

— Ce e?!

— Nu ştiu cum am să decolez.

— De ce?

— Adică... O să decolez

Sare din carlingă şi arată cu privirea la avion.

— E înclinat, spune cineva.

O roată intrase adînc în grindul mustind de apă.

Aviatorul urcă din nou în cabină. Cei de jos, barcagiul care adusese femeia pe grind, doctorul, se apropie de aparat. Cu braţele, cu umărul, îl îndreaptă, îl împing pe un loc mai uscat. Apoi, în mare grabă, cară nisip şi-l împrăştie pe o lungime apreciabilă, în faţa avionului, după îndrumările date de pilot.

Femeia e urcată în avion, uşile se închid şi motorul porneşte din nou. O zvîcnitură uşoară, avionul derulează, apoi se desprinde de grind, ia înălţime. Femeia era acum în afară de orice pericol. De altfel, cum avea să afle însuşi aviatorul, comunistul Alexandru Podgoreanu, ea s-a întors acasă sănătoasă. Eveniment consemnat de el în jurnalul de bord, alături de o altă însemnare: cu această misiune parcursese, din clipa în care urcase prima oară în carlinga unui avion, un drum aerian apreciabil: 600 000 km. O viaţă de adevărată cutezanţă, petrecută... la înălţime.

Desen: ANCA GHEORGHIAN

DisneyLand

O CĂLĂTORIE FANTASTICĂ Î

Mickey-M

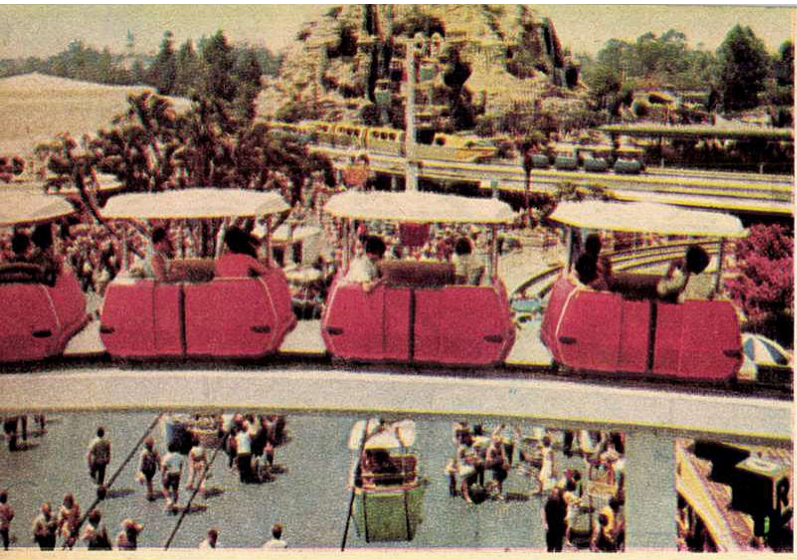

Numele marelui cineast Walt Disney este legat de filmul de desene animate. El este creatorul isteţului Mickey Mouse, ale cărui isprăvi le-aţi văzut, desigur, şi voi. Tot Disney este cel care a transpus pe ecran basmele «Albă ca zăpada şi cei şapte pitici», «Pinocchio», «Alice în ţara minunilor» şi altele.

Cu mulţi ani în urmă, cînd fetiţele sale erau încă mici, i-a venit ideea să construiască o mică lume a jocului în care copiii să se distreze, după dorinţă, împreună cu părinţii lor. Ideea l-a frămîntat mult timp şi, în anul 1955 ea s-a transformat în realitate.

Locul unde se află această mică lume a jocului creată de Disney (Disneyland) este undeva într-o suburbie a oraşului Los Angeles,numită Anaheim. Inainte de începerea lucrărilor, pe acest teren neted, fără rîuri sau munţi, se găseau numai arbuşti de portocali şi aluni. Dar fantezia şi talentul lui Walt Disney au transformat locurile într-o lume de basm, în care micii vizitatori pot cunoaşte personal pe Mickey Mouse sau pe Alice, pot merge.fie într-o expediţie în junglă, fie la cataractele Nilului, sau, chiar pot face o ascensiune pe muntele Matterhorn (o replică la scară exactă a renumitului pisc elveţian) căci Disney şi echipa sa de creatori au transformat peisajul plat într-un relief cu munţi, rîuri largi, deşerturi aride şi jungle luxuriante. De fapt Disneylandul cuprinde în sine multe lumi diferite între ele.

Nici n-ai intrat bine pe poarta principală a Disneylandului că fanfara te cheamă să te îndrepţi grăbit spre locul de unde se aud sunetele. Şi, deîndată, rămîi uluit: în faţă îţi apare decorul unei străzi principale dintr-un oraş al... secolului trecut. Pe şoseaua străjuită de vechi lampioane,pe care lampagii le aprind înainte de lăsarea înserării, tramvaiul cu cai poartă o mulţime gălăgioasă de copii care se amuză de fiecare dată cînd văd cîte un lucru ce aminteşte de poveştile bunicii. Spiţeriile, dughenele pestriţe înţesate cu fel de fel de obiecte legate de moda secolului trecut, cinematografele cu filme mute nu trec nici ele neobservate, căci toţi cei ce au ieşit să facă o promenadă se opresc să se minuneze, o clipă măcar, de obiectele care vin parcă dintr-o altă lume. Odată ajunşi în Piaţa oraşului, vestitul tren de Santa Fe te întîmpină cu străvechea lui locomotivă care pufăie obosită şi cu vagoanele înţesate de binecunoscuţii eroi al Far-westului. Dorinţa de a porni în necunoscut te aruncă, parcă într-unul din vagoane. Dacă stai la fereastră, nu de puţine ori,vei simţi că ţi se taie respiraţia, (n-ai cum să prevezi că la o cotitură a drumului intri în... lumea preistorică a dinozaurilor sau că vei trece chiar pe lîngă Marele Canion cu malurile sale uriaşe gata, gata să se prăvale peste tine).

...O junglă care se întinde de-a lungul unor rîuri tropicale misterioase cheama pe amatorii de explorări într-o expediţie nemaipomenită. Aici, în combinaţia unică de plante şi animale, aidoma celor din natură, aventura te pîndeşte pretutindeni. Crocodili la fiecare colţ al rîului; elefanţi indieni se scaldă în bălţile lor, iar în savana africană se plimbă în voie zebre, girafe şi lei.

...Nu mai puţin captivantă este însă

EXCURSIE PE GLOB

3

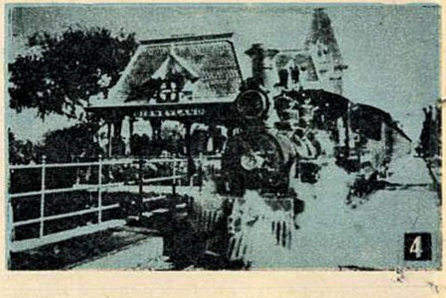

4

2

și o călătorie pe... Mississippi. Vechiul vapor cu sbaturi te va plimba în lumea celebrilor eroi ai lui Mark Twain — Tom și Huck, iar o canoe indiană sau o plută de bîrne te pot duce să explorezi insula plină de mister a lui Tom Sawyer sau un vechi fort al Vestului sălbatic. Dacă ești mai îndrăzneț poți traversa fluviul chiar și pe un pod de butoaie plutitoare. Și n-ar fi deloc surprinzător dacă în această expediție ai fi atacat de «pirați».

Cei ce doresc să cunoască personal pe Pinocchio sau pe Alice, trebuie să călătorească neapărat în Țara fanteziei (în Disneyland există și o asemenea «țară»). Aici elefănțelul Dumbo, cel cu urechi aerodinamice te va lua și te va purta bucuros în zbor, iar Omida cea cu mii de picioare te va aduce să iei un ceai în «țara minunilor» lui Alice, apoi în camera în care pădurile se răsucesc sau la castelul Cenușăresei.

De aici, din lumea poveștilor poți pleca direct chiar și într-o călătorie în... viitor, la bordul unei rachete, sau la volanul unui automobil pe autostrăzi lipsite de pericole.

Cu toate că spre seară oboseala începe să pună stăpînire pe oricare dintre vizitatori, animația domnește în această lume a jocului pînă tîrziu. Căci după lăsarea nopții Disneylandul este stăpînit de un nou gen de distracții. Tahitienii, în frumoasele lor costume își fac apariția într-un dans amețitor, iar tobele oborigenilor te cheamă să-i privești.

Cascadele de lumini ale artificiilor ce explodează pe cer desenînd curcubeie te fac să te simți într-adevăr într-o lume de basm în care părinții și copiii se amuză deopotrivă, și nu numai se amuză, am zice noi, dar și cunosc, comprimînd, cu ajutorul fanteziei, spațiul și timpul, măcar un crîmpei din nelimitata forță creatoare a geniului uman.

ÎN ȚARA lui ouse

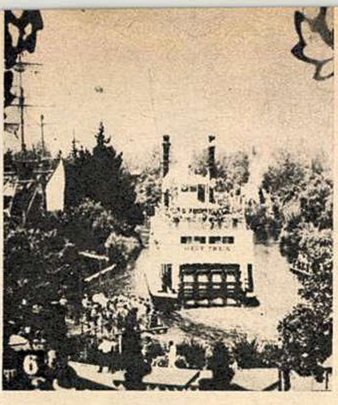
6

7

8

9

1. Bine ați venit în«lumea jocului»!.

2. În croaziera de-a lungul unor rîuri misterioase, aventura te pîndește la tot pasul. Din mîlul Congoului au apărut doi hipopotami înfricoșători.

3. De *aici* începe «Țara fanteziei».

4. În gara veche și-a făcut apariția trenul de Santa Fe.

5. S-a lăsat înserarea.

6. Iată și vaporul care te poartă în lumea eroilor lui Mark Twain.

7. Peste cîteva clipe elefantul Tobi, bun prieten cu Dumbo, va fi prezentat copiilor.

8. ...Instantanee din «Țara fanteziei».

9. Dimineața, o plimbare în tramvaiul cu cai de pe vremea bunicii este cît se poate de plăcută.

10 Lumea preistorică a dinozaurilor.

11. Monoraiul și submarinul sînt la îndemîna oricui.

10

5

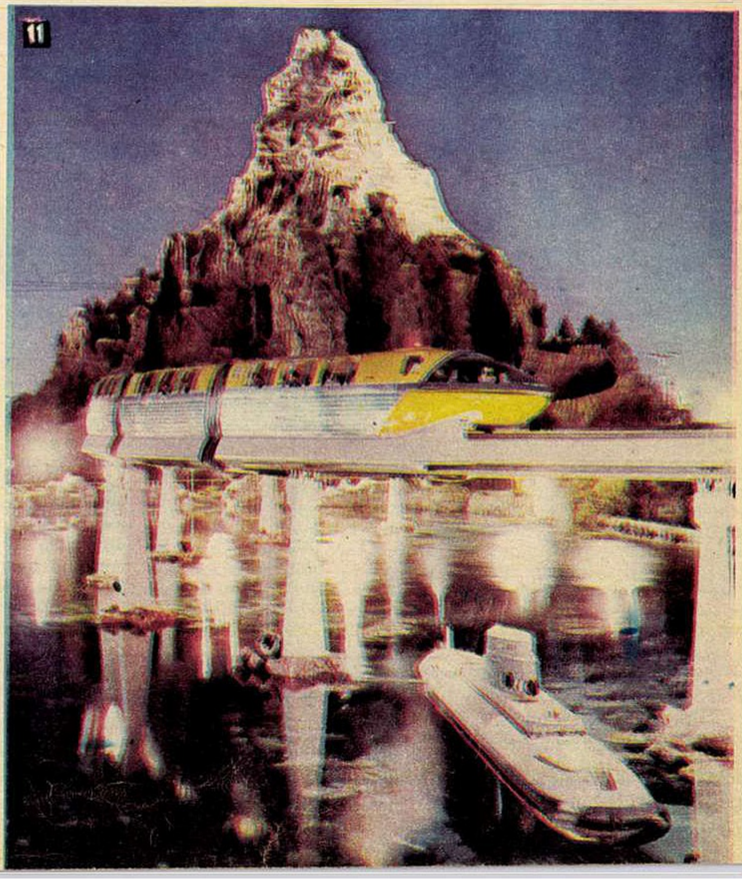
11

ENIGMELE CUNOAȘTERII

ENIGME ÎN LUMEA PINGUINILOR

1

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU APTENOYTES FORSTERI

Nu-i prea înalt: statura sa de-abia atinge 1,10 metri, dar printre toate neamurile de pinguini este cel mai arătos. Penajul său pe spate are o intensă culoare albastră, plastronul, ca o vestă de gală, e de un alb viu, strălucitor. Ca semn distinctiv, de o parte și de alta a gîtului are o luminoasă pată portocalie. E pinguinul imperial căruia zoologii i-au dat sonorul nume de Aptenoytes Forsteri — unul din cei mai de seamă locuitori ai «continentului alb» — Antarctida.

2

Pe banchizele antarctice cît și în arhipelagurile și insulele însingurate aflate în limitele cercului arctic austral trăiesc alături de pinguini imperiali numeroase colonii de pinguini din neamuri înrudite: Pygoscelis antarctica, Pygoscelis papua, Pygoscelis adeliae. În cuprinsul deșerturilor glaciare, unde viforele năprasnice și gerurile de —80° Celsius sînt atotstăpînitoare o bună parte din an, pinguinii s-au adaptat excelent, ei trăiesc în cîrduri alcătuite uneori din mii de indivizi, hrănindu-se cu pești, crustacee și alte mici viețuitoare ale apelor australe.

PINGUINII DIN PREAJMA PARALELEI ZERO

Cele mai numeroase colonii de pinguini trăiesc pe teritoriile de gheață ale Antarctidei. Dar există și unele specii care trăiesc mult mai spre nord, în apele mai puțin reci ale Oceanului Planetar. Alte șapte specii își află condiții prielnice în zonele temperate ale emisferei australe. Au mai fost identificate, de asemenea, încă patru specii de pinguini care pot fi întîlniți în unele zone subtropicale și chiar în apropierea Ecuatorului.

În fauna caracteristică a «insulelor fermecate», cum sînt numite pămînturile răzlețe ale Galapagosului, arhipelag străbătut pe paralela zero, alături de foci și uriași iguani marini, pinguinii-galapagos formează aici mari colonii ce prosperă datorită mediului prielnic creat de apele reci ale curentului peruvian:

Există însă o limită pe care pinguinii nu o pot depăși: apele calde ale regiunilor ecuatoriale, regiuni în care temperatura medie a aerului trece de 20° Celsius. Ei nu pot trăi decît în apele reci ale emisferei sudice. Acolo unde au pătruns departe spre nord, către regiunile subtropicale, fenomenul se datorează, exclusiv, curenților reci Humboldt (Peruvian), Benguela și est-australian.

«BUSOLA» PINGUINILOR IMPERIALI

Uneori, pinguinii parcurg distanțe uriașe, străbătînd banchizele și lăsîndu-se antrenați de curenți marini. În ianuarie 1966 o expediție zoologică chiliană a capturat un pinguin imperial în apropierea insulei Esmeralda, situată în apele Oceanului Pacific. Naturaliștii i-au fixat de piciorul drept un inel metalic pe care au gravat ziua și locul unde pasărea a fost pusă în libertate, respectiv la 48° latitudine sudică.

Opt luni mai tîrziu, un pescar argentinian, a prins același pinguin în Oceanul Atlantic, aproape de capul Bahias, situat pe paralela 45° latitudine sudică. S-a văzut astfel că, în acest scurt răstimp, pinguinul — folosind curenții marini — a călătorit, ocolind capul Hoorn, aproape 2 000 de km, realizînd în medie 8 km pe zi. Unele specii, migrează periodic cale de sute de kilometri, de la locurile lor de cuibărit, către regiunile bogate în hrană, orientîndu-se cu o siguranță extraordinară în imensitatea albă a ghețurilor.

Nu de mult, cercetătorii americani au îmbarcat într-un avion trei pinguini imperiali transportîndu-i la o distanță de circa 4 000 de km depărtare de colonia lor. După ce le-au montat pe spate cîte un microradioemițător i-au pus în libertate. Recepționînd semnalele radio, cercetătorii au putut urmări deplasarea celor trei păsări care, fără să dea semne de neliniște au pornit deîndată în direcția locurilor de cuibărire. Pinguinii călătoreau doar ziua, oprindu-se atunci cînd se lăsau pîclele nopții. Astfel au ajuns cu bine, exact în zona de unde au fost capturați.

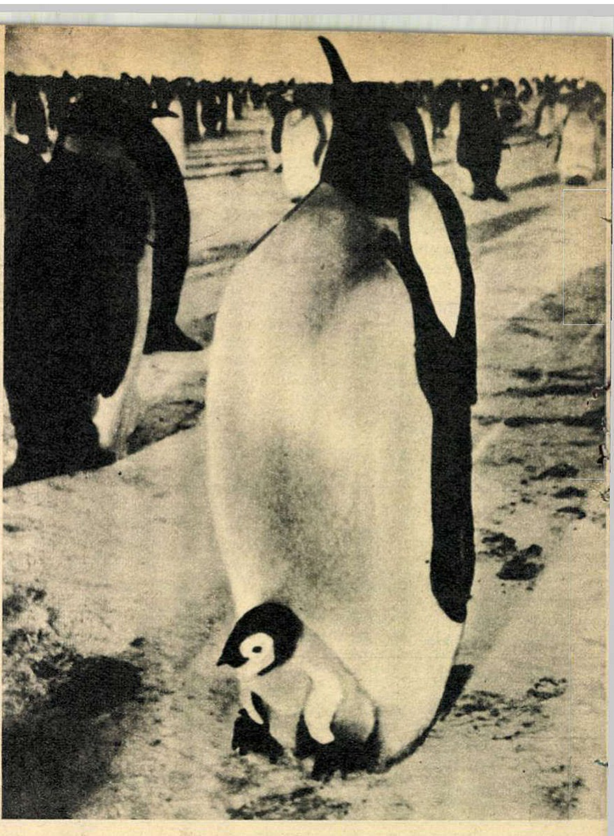
3

Ce puncte de reper au? Cum izbutesc să se orienteze în vastele și monotonele spații albe? Specialiștii socotesc că pinguinii — ca și alte păsări — posedă un simț special, un fel de «busolă biologică» care-i ghidează în deplasările lor.

Dar care sînt de fapt elementele de reper? Ce forțe acționează asupra busolei lor biologice? Unii biologi socot că pinguinii se orientează după astrul central. Alții emit o altă ipoteză și anume că aceste păsări australe se orientează în funcție de liniile de forță ale cîmpului gravitațional terestru, așa cum s-a constatat că fac și alte viețuitoare.

Cercetările continuă. Poate în curînd și această enigmă biologică își va afla dezlegarea.

AUREL LECCA

4

Magia colajului

De o parte: o pereche de foarfeci, cîteva foi de hîrtie, un borcan cu lipici. De altă parte: fantezia fără margini, dragostea de frumos, imaginația cea mai efervescentă. Ce legătură poate uni aceste două grupări de noțiuni, unele atît de concrete, altele de domeniul idealului? Legătura **există:** este colajul, arta de a obține esteticul și neașteptatul prin îmbinarea fericită a formelor și culorilor pe care vi le oferă materialele cele mai banale.

Un concurs de colaje, iată ce a propus cititorilor săi revista noastră prin intermediul suplimentului «Racheta cutezătorilor». Iubitorii de frumos au așteptat cu nerăbdare aparitia în numărul pe luna septembrie a ultimului cupon din cele cinci care vor însoti colajele pină la juriu. Acesta este gata să precieze indeminarea și fantezia micilor artiști. Pentru a da posibilitatea unui număr cit mai mare de cititori să participe la concurs, data pină la care lucrările pot fi expediate către redactie a fost prelungită pină la 10 octombrie.

Așadar, pe curînd o întîlnire multicoloră în paginile «Rachetei cutezătorilor» cu colajele realizate în vederea concursului «Policrom '70». Dintre cele 37 de premii care vor fi acordate celor mai inspirati dintre autorii colajelor, nu putem să nu amintim magnetofonul, bicicleta semicurse, cele cinci ceasuri de mînă și, desigur, jucăriile. Ele vor marca amintirea unei întreceri dintre cele mai spectaculoase, la care vă invităm să asistați. Dacă magia colaiului nu a actionat încă asupra voastră, rezervati-vă aplauzele pentru cutezătorii care se vor afirma cu prilejul lui «Policrom '70».

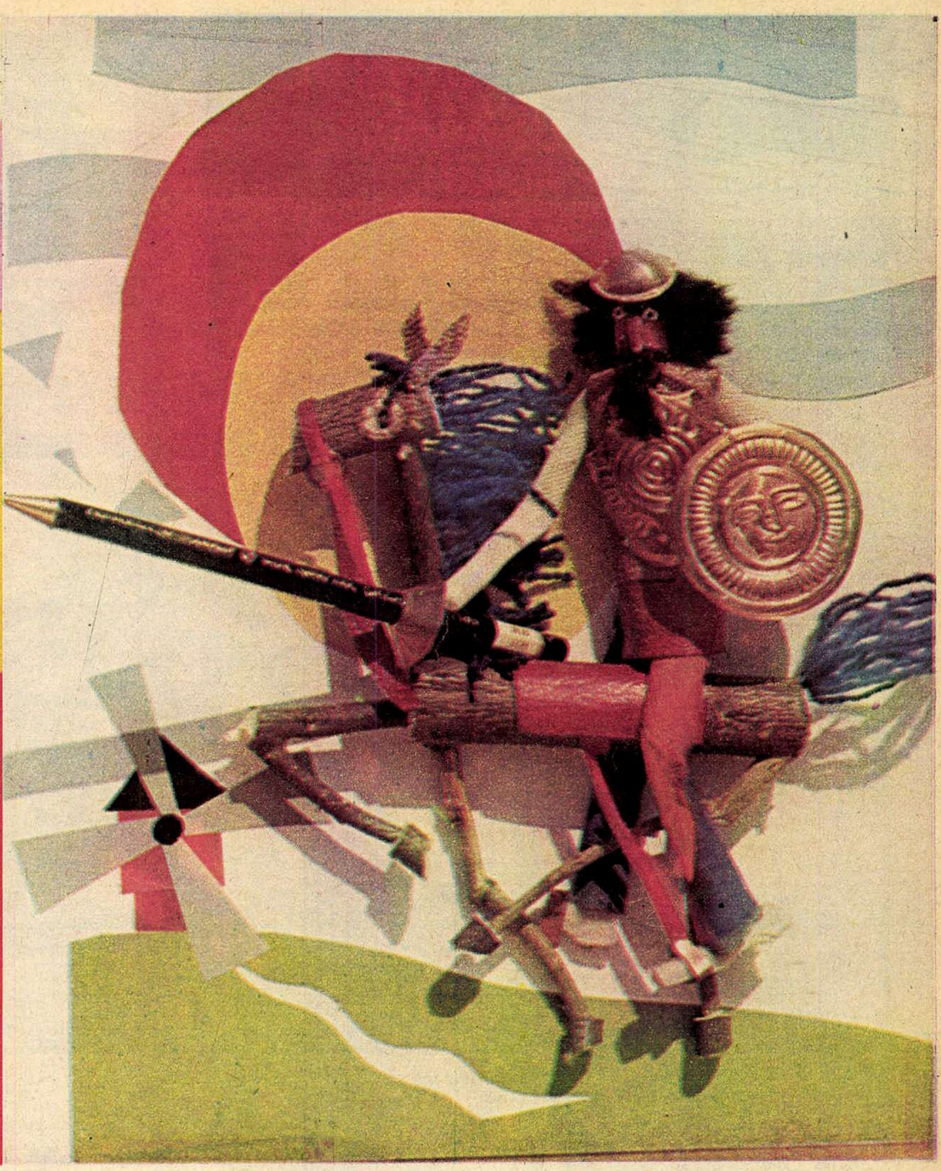

1. În timp ce micul pinguin se adăpostește la sînul mamei sale, tatăl a plecat să-i aducă hrană.

2. Pinguinul moțat din insulele antarctice Orkney.

3. În timpul gerurilor puternice, puiul pinguinului imperial se cuibărește pe labele mamei...

4. Cînd părinții stau la «sfat», puii se adună și ei în grupuri.

5. Colonie de pinguini imperiali pe o banchiză antarctică.

6. Lecția de... prins pește.

7. Unul din cei mai aprigi dușmani ai pinguinilor — elefantul de mare.

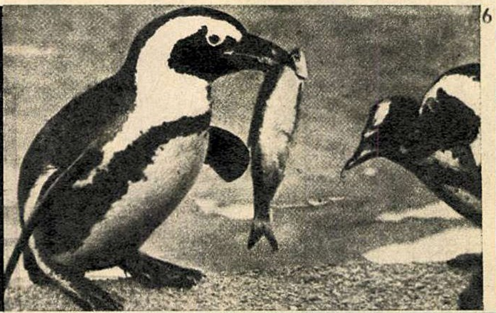

6

7

ADEVĂRATUL URMAȘ, AL LUI TARZAN

5

Scenariu de TIBERIU BAN și ECATERINA BOKOR
Desene de ALBIN STĂNESCU

PUȚINII SUPRAVIEȚUITORI AI AVIONULUI PRĂBUȘIT SÎNT ATACAȚI DE UN GRUP DE BĂȘTINAȘI — TIMBA. SUSSY ESTE RĂPITĂ. DE FAPT, EA DESCOPERISE UN INDICIU DE PREȚ: SERVIETA LUI OOAKUP. JIMMY ÎI URMĂREȘTE, ÎNSĂ LE PIERDE CURÎND URMA. REGĂSEȘTE CU GREU TABĂRA PĂRĂSITĂ. LÎNGĂ FOC ZACE HAINA LUI FLYNN. CE S-A ÎNTÎMPLAT? CINE I-A ATACAT? MISTER DE NEPĂTRUNS. JIMMY RĂMÎNE SINGUR ȘI NEÎNARMAT ÎN JUNGLĂ.

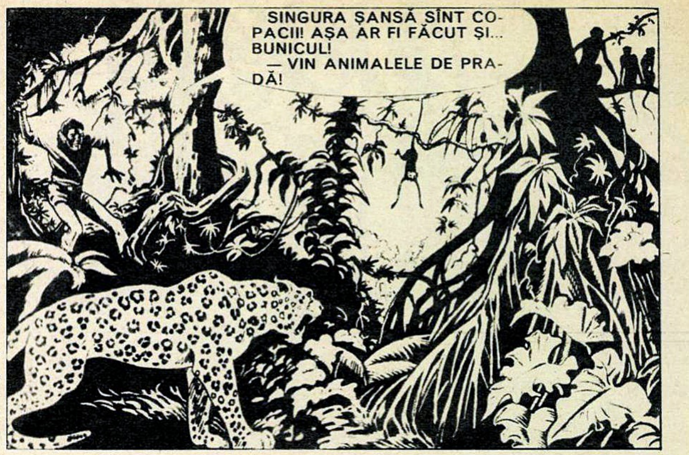
SINGURA ȘANSĂ SÎNT COPACII! AȘA AR FI FĂCUT ȘI... BUNICUL!
— VIN ANIMALELE DE PRADĂ!

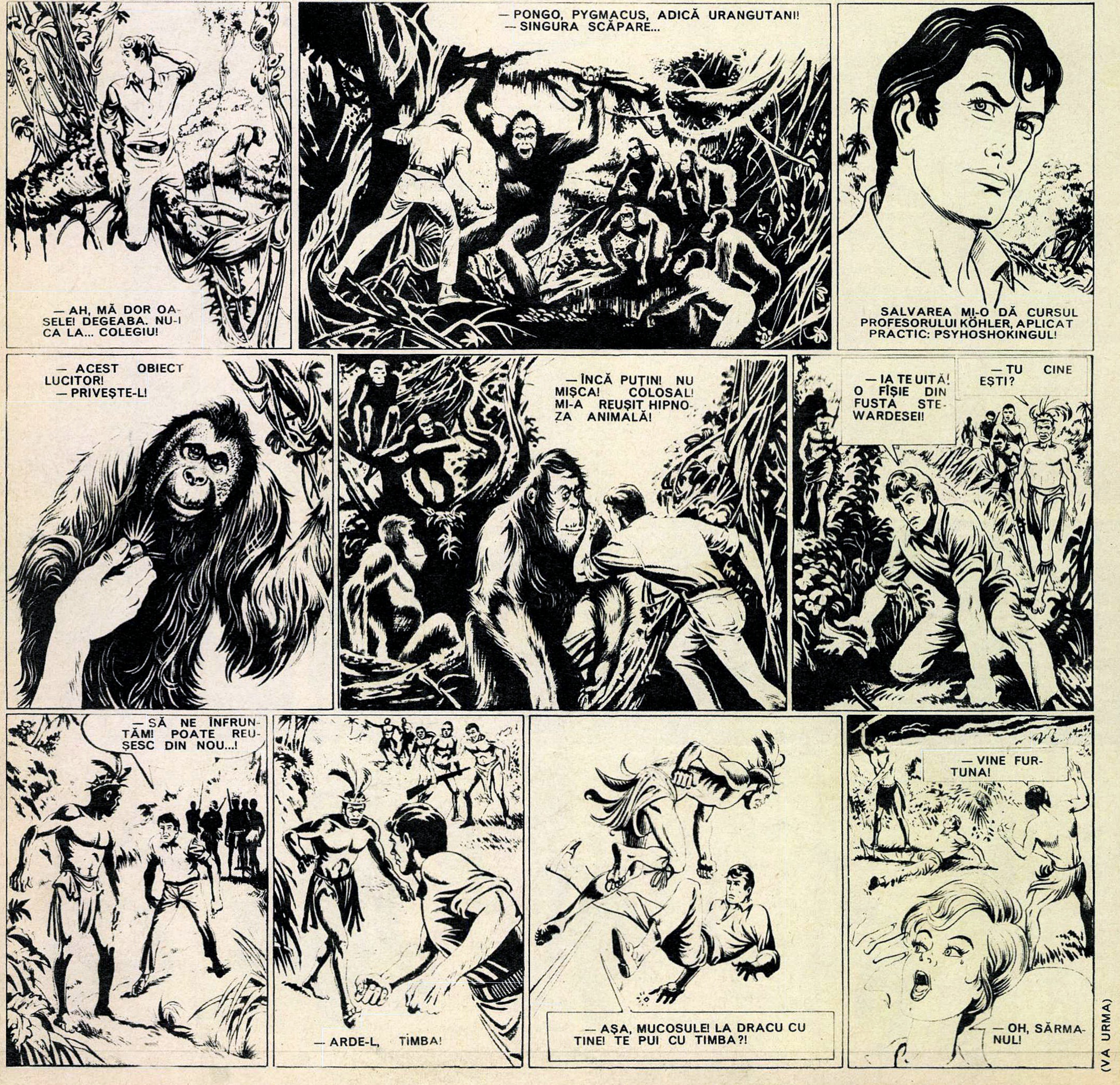
— AH, MĂ DOR OASELE! DEGEABA. NU-I CA LA... COLEGIU!
— PONGO, PYGMACUS, ADICĂ URANGUTANI!
— SINGURA SCĂPARE...
SALVAREA MI-O DĂ CURSUL PROFESORULUI KÖHLER, APLICAT PRACTIC: PSYHOSHOKINGUL!
— ACEST OBIECT LUCITOR!
— PRIVEȘTE-L!
— ÎNCĂ PUȚIN! NU MIȘCA! COLOSAL! MI-A REUȘIT HIPNOZA ANIMALĂ!
— IA TE UITĂ! O FÎȘIE DIN FUSTA STEWARDESEI!
— TU CINE EȘTI?
— SĂ NE ÎNFRUNTĂM! POATE REUȘESC DIN NOU...!
— ARDE-L, TIMBA!
— AȘA, MUCOSULE! LA DRACU CU TINE! TE PUI CU TIMBA?!
— VINE FURTUNA!
— OH, SĂRMANUL!

(VA URMA)

APA, FRUNZA ȘI ÎNOTUL

Sînt momente care hotărăsc totul în viață. Atunci, chiar atunci și nici o clipă mai tîrziu, ți se cere să faci un gest, o mișcare care neagă trecutul. Fulgerător te afli într-o postură nouă, neprevăzută, unde reflexele însușite se pot dovedi neputincioase, devii stîngaci; iar teama ți se strecoară tiptil în suflet, dacă n-o curmi hotărît. Raul Ferariu nu gîndea astfel, dar urmărind frunza de plop, puțin îngălbenită, ce plutea deasupra bazinului, simțea ceva foarte apropiat. Cu puțin timp în urmă frunza era în vîrful plopului. De acolo, de sus, se vedea pădurea verde, stadionul «Progresul», gara, calea ferată, zările, depărtările. Apoi, o pală de vînt a curmat totul. A urmat plutirea în văzduh. Jos era masa de apă, bazinul, care părea frunzei o oglindă ademenitoare. Apa însemna însă moartea. Dar frunza nu s-a lăsat învinsă. S-a așezat lin pe apă, chircindu-și marginile, transformîndu-se parcă într-o navă, pornită să înfrunte orice urgie.

*

Vîrstnicii spun simplu: «De mîine începi să înveți înotul!» Adică de 12 ani mergi, alergi, cazi, te joci pe scoarța solidă a pămîntului unde totul e solid, și binecunoscut și deodată — prin cîteva cuvinte — să schimbi toate acestea pe ceva înșelător, lichid, unde n-ai de ce să te apuci, apa... E simplu: tata plătește taxa de intrare. Vestiarul, fete, băieți... Unul, cel cu chică blondă, astă primăvară a vrut chiar să te bată. Dar toate acestea n-au importanță. Atenția nu-ți este captată nici de fața zîmbitoare a profesorului de înot. «De mîine începi...» Uluitor de simplu, nu? Mai ales cînd trebuie s-o facă altul. Începi. Dar tu nu auzi nimic. Profesorul vorbește, ceilalți dau din brațe. Deh! A început. Înotul pe uscat. Repetarea mișcărilor. E în regulă. Sub tălpi ai încă pămîntul tare. Dar ce ne facem în apă? De ce nu recunoști? Ai ocolit cu privirea bazinul de înot, unde este apa de care îți este teamă: «De mîine începi...» și n-ai încotro. Unu, doi, trei. Unu, doi, trei, brațele în față, așa, trageți lateral. Unu, doi, trei. Raul, așa îți zice, nu? Ei, bine, brațele mai sus, ca și cum te-ai apuca de ceva, așa e bine! Unu, doi, trei...

Teoria e formidabilă pînă nu-i trăsnește cuiva prin cap ca s-o aplici. Așa rationa și Raul. A urmat bazinul. Scara metalică, contactul cu apa. Era încă bine. Sub tălpi simțeai betonul bazinului. Repetări, repetări, cu apa pînă la brîu, cu apa pînă la piept, cu brațele încleștate pe spărgătorul de valuri. Unu, doi, trei, arăta altfel în apă. Trebuia să-ți dai drumul și să înoți. Ceva se încleșta de inima lui Raul, ceva ce nici el nu voia să recunoască: frica. «Cum de pot alții?» zicea seara tatăl, amintindu-i că numai în oraș învață sute de copii înotul. Acțiunea «Delfin'70» are mii de entuziaști în întreaga țară. Raul recunoștea că nu trebuie să-ți fie teamă, dar hotărîrea dispărea în fața apei. Cel cu chică blondă rîdea de el. Rîdeau și ceilalți. Antrenorul avea însă răbdare...

*

Cu trei nopți în urmă un ciclon a bîntuit coastele britanice. Mase de aer rece au invadat continentul. Pe cîmpiile olandeze lalelele și-au plecat capul înfiorate. Cu două zile în urmă o caravană de turiști a fost blocată de zăpadă pe o șosea austriacă. Pe valea Vîltavei piersicile au degerat. În dimineața aceea nori uriași, cu burți violete, pluteau deasupra Timișoarei. Mercurul s-a refugiat în cochilia termometrului, coborînd multe grade în jos. Apa era rece. Antrenamentele nu aveau loc. Dar Raul Ferariu, elev în clasa a VI-a a liceului nr. 5 s-a hotărît. Acum, fără martori, va trece marea probă. A stat însă mult pe marginea bazinului. A privit fascinat după frunza de plop, care era acum pe la mijlocul apei. Apoi s-a apropiat de un blocstart. S-a aplecat deasupra apei, cu brațele ridicate. Sînt momente care hotărăsc totul în viață. Raul voia să știe dacă este sau nu un fricos. A sărit. Apa era ca gheața. Un motiv în plus. Mișca brațele ritmic, respira zgomotos și-l tenta să privească neapărat înapoi. N-a făcut-o, pentru că era sigur că pe mal n-a rămas decît frica. Nu avea ce face cu ea. În fața lui era apa. Apa, prietena. Apa și frunza. Apa și Raul.

TIBERIU BAN

---

abc FOTOGRAFIC

(II)

Vacanța a trecut, amintirile sînt încă proaspete în mintea fiecăruia, dar voi știți că lupta cu Cronos trebuie dată cu cerbicie pentru a nu ne șterge din memorie clipele ce merită păstrate. Mulți dintre voi s-au gîndit la acest lucru din vreme și au imortalizat pe peliculă tot ce i-a impresionat. Însă acum, acest material așteaptă să fie prelucrat pentru a scoate la iveală prieteni, meleaguri, evenimente petrecute în tabără sau în excursie.

Desigur, cei ce au folosit aparatul «Smena-8» au avut un ghid util în articolul apărut în «Racheta cutezătorilor» nr. 4 din 1970 care vă indica modul de funcționare. În principiu, aparatele de format mic funcționează, cu mici modificări, cam la fel.

Așadar, odată filmul negativ făcut, trebuie să trecem la prelucrarea lui. Ca să înțelegeți bine procedeul, vă indicăm schema nr. 1, care reprezintă etapele procesului de developare.

Developarea materialelor fotosensibile negative este o operație delicată și mai ales foarte importantă. Orice greșeală comisă la developarea filmului este aproape ireparabilă. De aceea prepararea revelatorilor pentru film trebuie făcută cu grijă. Este bine să folosiți revelatorii preambalați din comerț care au dozate substanțele chimice (ORWO — R — 09, ORWO — F — 43, ORWO — A — 49). Dar atunci cînd nu îi găsiți vă puteți prepara singuri un revelator.

REVELATOR ORWO 14 PENTRU GRANULAȚIE FINĂ

Metol 4,5 g; Sulfit de sodiu anhidru 85 g; Carbonat de sodiu anhidru 1 g; Bromură de potasiu 0,5 g; Apă pînă la 1 000 cm^3. Este un revelator de tipul metal-carbonat de sodiu. La temperatura de 18—20° C timpul variază între 12 și 15 minute. Într-un litru de soluție se pot developa șase filme.

Unii dintre voi poate doresc ca filmul să aibă contrast (adică să nu conțină multe tonuri de gri) atunci rețeta D-76 este cea mai indicată: Metol 2 g; Sulfit de sodiu anhidru 100 g; Hidrochinonă 5 g; Borax 2 g; Apă pînă la 1 000 cm^3. Timpul de developare la 18—20° este de 10—16 minute. Revelatorul dă negative cu contraste și granulație fină. După ce veți folosi una din aceste rețete, filmul va fi spălat și introdus într-o soluție de fixaj format din: Tiosulfat de sodiu 250 g; Metabisulfit de potasiu 25 g; Apă pînă la 1 000 cm^3 Fixarea va trebui să dureze 4—6 minute după care scoateți filmul și-l introduceți într-un flux continuu de apă sau într-un vas mare schimbînd apa de cîteva ori. Spălarea durează 20 de minute. Uscarea se va face într-un loc ferit de praf. Developarea materialelor fotosensibile negative se poate face în doze, în tancuri sau mai rar în tase.

Procedeul cel mai răspîndit printre fotoamatori este developarea în doze cu bandă Correx din care face parte doza Triplex, denumită astfel întrucît permite prelucrarea a trei tipuri de filme de dimensiuni diferite.

Fiindcă spațiul nu ne permite modul de încărcare al acestei doze îl vom expune în numărul următor însoțit de o ilustrație bogată.

ELENA FUNDULEA

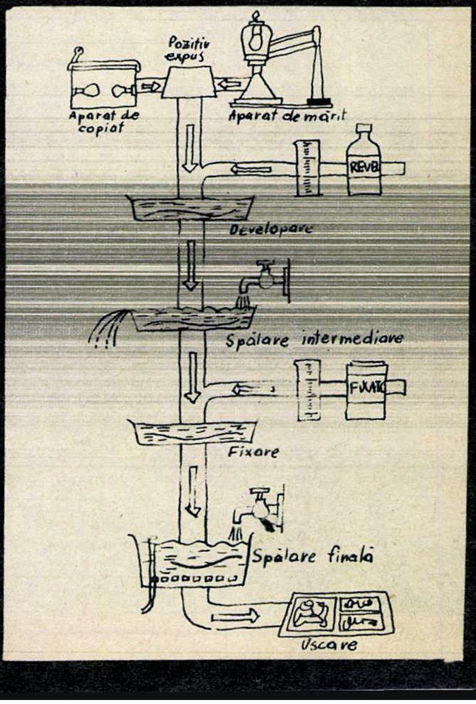

AVENTURILE COLEGULUI «MINITEHNICUS»

– PARAȘUTAREA –

– SCENARIU ȘI DESENE: FILIP FLORIN –

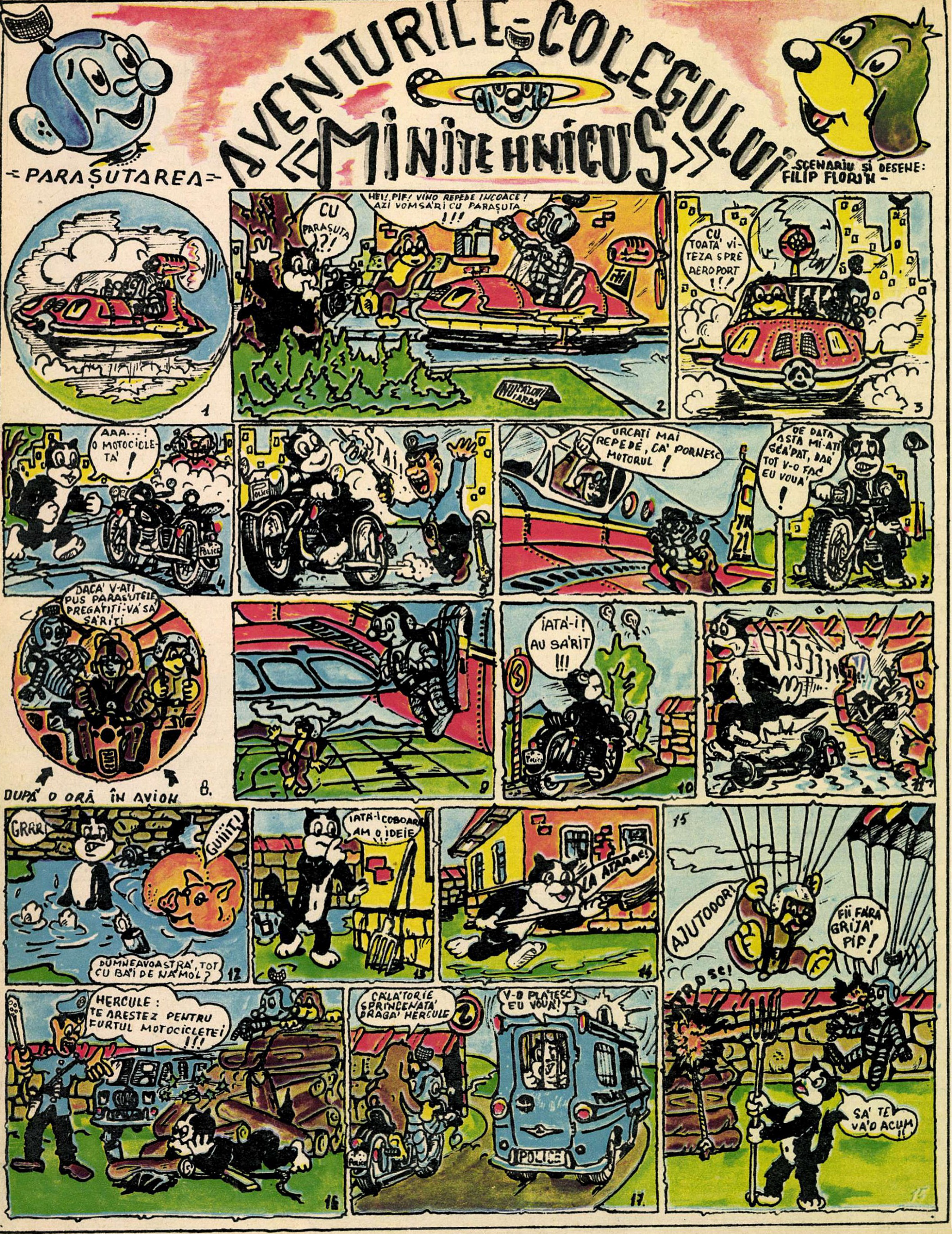

HEI! PIF! VINO REPEDE ÎNCOACE! AZI VOM SĂRI CU PARAȘUTA !!!
CU PARAȘUTA ?!
NU CĂLCAȚI IARBA
CU TOATĂ VITEZA SPRE AEROPORT !!!
AAA...! O MOTOCICLETĂ !
POLICE
STAI! POC!
URCAȚI MAI REPEDE, CĂ PORNESC MOTORUL !
YR 21
DE DATA ASTA MI-AȚI SCĂPAT, DAR TOT V-O FAC EU VOUĂ !
DACĂ V-AȚI PUS PARAȘUTELE PREGĂTIȚI-VĂ SĂ SĂRIȚI
DUPĂ O ORĂ ÎN AVION
¡IATĂ-I! AU SĂRIT !!!
GRRR!
GUIIIT!
DUMNEAVOASTRĂ, TOT CU BĂI DE NĂMOL?
IATĂ-I COBOARĂ AM O IDEIE !!!
LA ATAAAC!
AJUTOOOR!
FII FĂRĂ GRIJĂ PIF!
TROSC!
SĂ TE VĂD ACUM !!
HERCULE: TE ARESTEZ PENTRU FURTUL MOTOCICLETEI !!!
CĂLĂTORIE SPRÂNCENATĂ DRAGĂ HERCULE
V-O PLĂTESC EU VOUĂ!
POLICE

A ÎNCEPUT NOUL AN ȘCOLAR!
MANUALELE TE-AU AȘTEPTAT PE BANCĂ!
Ți-ai procurat rechizite pentru PRIMUL TRIMESTRU!
DAR ABONAMENTUL LA cutezătorii?
AI AVUT GRIJĂ SĂ-L REÎNNOIEȘTI?

PAGINA 5 MAGAZIN

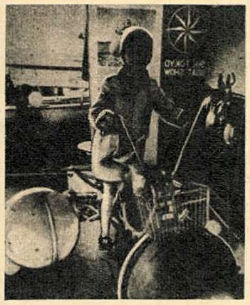

ALTELE

În tradiționala expoziție de construcții nautice, care se ține anual la Tokio se prezintă noi modele de bărci, iahturi și diferite alte ambarcațiuni cu motor. Anul acesta a fost prezentată și o bicicletă amfibie. Cu ajutorul ei se pot face plimbări pe plajă și transporturi ușoare și nu prea lungi pe apă. După cum se vede din fotografie, bicicleta este montată pe... baloane.

•

În cadrul Salonului aeronautic de la Hanovra a fost prezentat un miniavion sport cu două locuri, construit în R.F. a Germaniei — care datorită aripilor pliabile poate fi remorcat de un turism sau parcat într-un garaj. El poate fi folosit pentru școală, remorcher de planoare și la pilotaj acrobatic.

GHIOZDĂNEL

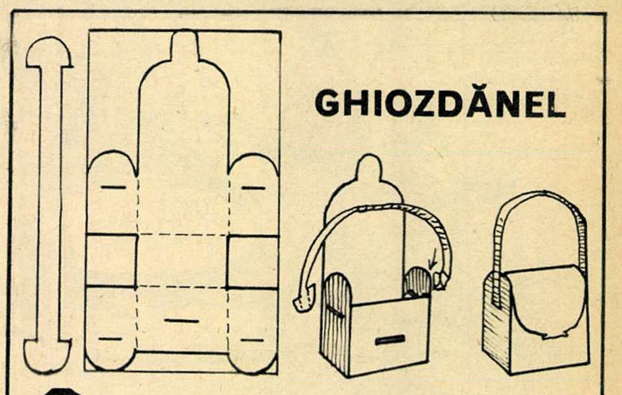

PRACTIC

După modelul alăturat desenați pe carton, la dimensiunile dorite, părțile componente ale ghiozdanului. După ce decupați, îndoiți după liniile punctate și lipiți părțile laterale suprapuse. În fentele de pe părțile laterale introduceți capetele mînerului.

Dacă vreți ca ghiozdănelul să fie mai frumos, puteți să-l acoperiți înainte de lipire cu hîrtie colorată, cu material textil sau plastic.

Sărituri în CERC

În mijlocul terenului de joc desenăm patru cercuri concentrice. Primul, cel mai mare, are diametrul de 1,50 m, al doilea — 1,20 m, al treilea — 0,90 m, iar cel mai mic, centrul de 0,5 m. În partea exterioară a cercului mare, la 2 m distanță tragem o linie. În spatele acestei linii se așază primul jucător, cu ochii legați cu o batistă. La semnalul arbitrului, jucătorul legat la ochi este învîrtit de cîteva ori, iar apoi i se cere să sară înainte, în așa fel, încît din trei sărituri consecutive, cu picioarele lipite — să ajungă mai aproape de cercul mic. După ce a sărit, jucătorul își dezleagă legătura de la ochi, iar arbitrul notează distanțele și face punctajul după următorul tabel: cercul 1 și spațiul pînă la cercul 2 = 5 puncte, cercul 2 și spațiul pînă la 3 = 10 puncte; cercul 3 și spațiul pînă la cercul 4 = 14 puncte; atingerea cercului mic din centru = 20 puncte. Jocul poate fi individual și pe grupe. Cîștigă jucătorul sau grupa care a acumulat cel mai mare număr de puncte.

Radio

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 1-7 octombrie spicuim:

Emisiunea **«Tot înainte»** de joi, 1 octombrie, ora 8,10, pe programul II, prezintă pentru voi un moment distractiv intitulat **«Poveste de dimineață»**, iar marți, 6 octombrie, veți face o vizită, împreună cu reporterul emisiunii, la Palatul pionierilor prin cercurile tehnicoaplicative.

«Cinci săptămîni în balon» de Jules Verne, dramatizare de Anda Boldur este scenariul radiofonic care-l veți putea audia în cadrul emisiunii **«Teatru radiofonic pentru copii»** de duminică, 4 octombrie, ora 8,00, pe programul II.

În cadrul emisiunii **«Vreau să știu»** veți putea asculta rubricile **«Automobilul de mîine»**, **«Materii prime inedite»** și **«Noi forme de energie»** miercuri, 7 octombrie, ora 10,30, pe programul I.

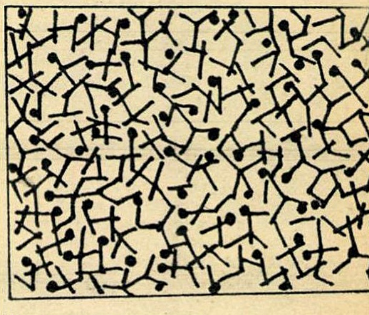

În acest desen s-a ascuns un jucător de fotbal... găsiți-l!.

UN ZÎMBET CU...

Thomas Alva Edison (1847–1931) era foarte distrat. Întorcîndu-se dintr-o călătorie se plînse că a trebuit să meargă tot drumul așezat pe o banchetă cu spatele la locomotivă, ceea ce i-a produs o stare neplăcută.

— De ce n-ai rugat pe cineva să schimbați măcar pentru o vreme locurile? îl întrebă soția.

— Mi-era imposibil, răspunse Edison. Eram singur în tot compartimentul.

PIONIEREASCĂ

ORIZONTAL:

1) Datoria de frunte a pionierului. 2) O simbolică părticică din steagul roșu purtată cu mîndrie și cinste de pionierii patriei noastre. — În cort! 3) Ta, ra, ta, ta goarnele au sunat. — Fruntași la învățătură și în sport. 4) Vas de apă. — Formă de a merge în excursii care dezvoltă spiritul colectiv. 5) 2000 la CEC — unde pionierii au depus bani în ajutorul colegilor sinistrați. — Luna cînd în prima ei zi pionierii defilează alături de părinții lor. 6) Articol (abr.). 7) Înălțat pe catarg în mijlocul careului pionieresc. — Cămașă înflorată. 8) Simbolul aurului. — Vorbește... prin gesturi. — Scop atins numai prin rîvnă și perseverență în lupta pentru reușită. 9) Împlinirea năzuințelor. 10) Mlădițe ale tinerei generații, viitori constructori ai comunismului din patria noastră.

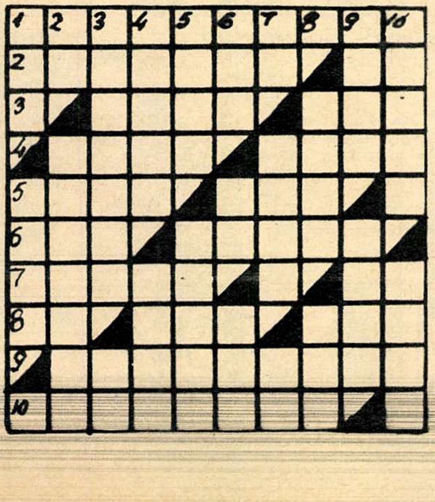

VERTICAL:

1) Colea. — «... pionierului» sediul cercurilor pionierești. 2) Perne! — Casele sezoniere ale taberelor pionierești la munte sau la mare. 3) Prilej de drumeții, tabere, și alte activități pionierești (pl.). — La teorie! 4) Elan tineresc. — Muzeu bucureștean purtînd numele unui binecunoscut pictor român. 5) Lac african. — Supli, grațioși în mișcări. 6) Fruct din Antile. — Metru cub. — Zece sute. 7) Sunet de trompetă! — Pregătiți pentru a contribui la progresul patriei noastre socialiste. — Zina Raicu. 8) Cîntece. — Nici ai mei, nici ai lor. 9) Culoarea cravatei pionierești (masc.) — Cultivator de viță. 10) Simbolul cutezanței (pl.). — Pionier.

Prof. Dumitru IACOBESCU

BLITZ

Un mic ghepard și un mic elev. Băiatul directorului unei grădini zoologice din Franța, s-a împrietenit atît de mult cu puiul de ghepard încît sînt împreună la masă, la lecții ca și la culcare.

Ghepardul are faima unui animal foarte iute. În goana sa poate alerga și 100 km la oră.

108

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

14

EXPEDITIILE CUTEZĂTORII

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Scăpat de Dim, Ionuț și Codruț, care rămîn izolați în galeria necunoscută, șeful banditilor se îndreaptă spre expeditionari, cu intenția de-a reintra în posesia tezaurului. Pe drum însă se întîlnește cu tovarășul lui pe care-l închisese în subteran cu o zi în urmă. Luîndu-l drept statia lui Deceneu, cunoscutul preot dac, șeful banditilor se reîntoarce la marginea prăpastiei, strigînd după ajutor. Cu un glonț bine țintit, Dim smulge sabia dacică din mîna celui de al doilea bandit, apoi îi obligă pe amîndoi să arunce puntea peste prăpastie.

Scenariu: CONSTANTIN DIACONU **Desene: PUIU MANU**

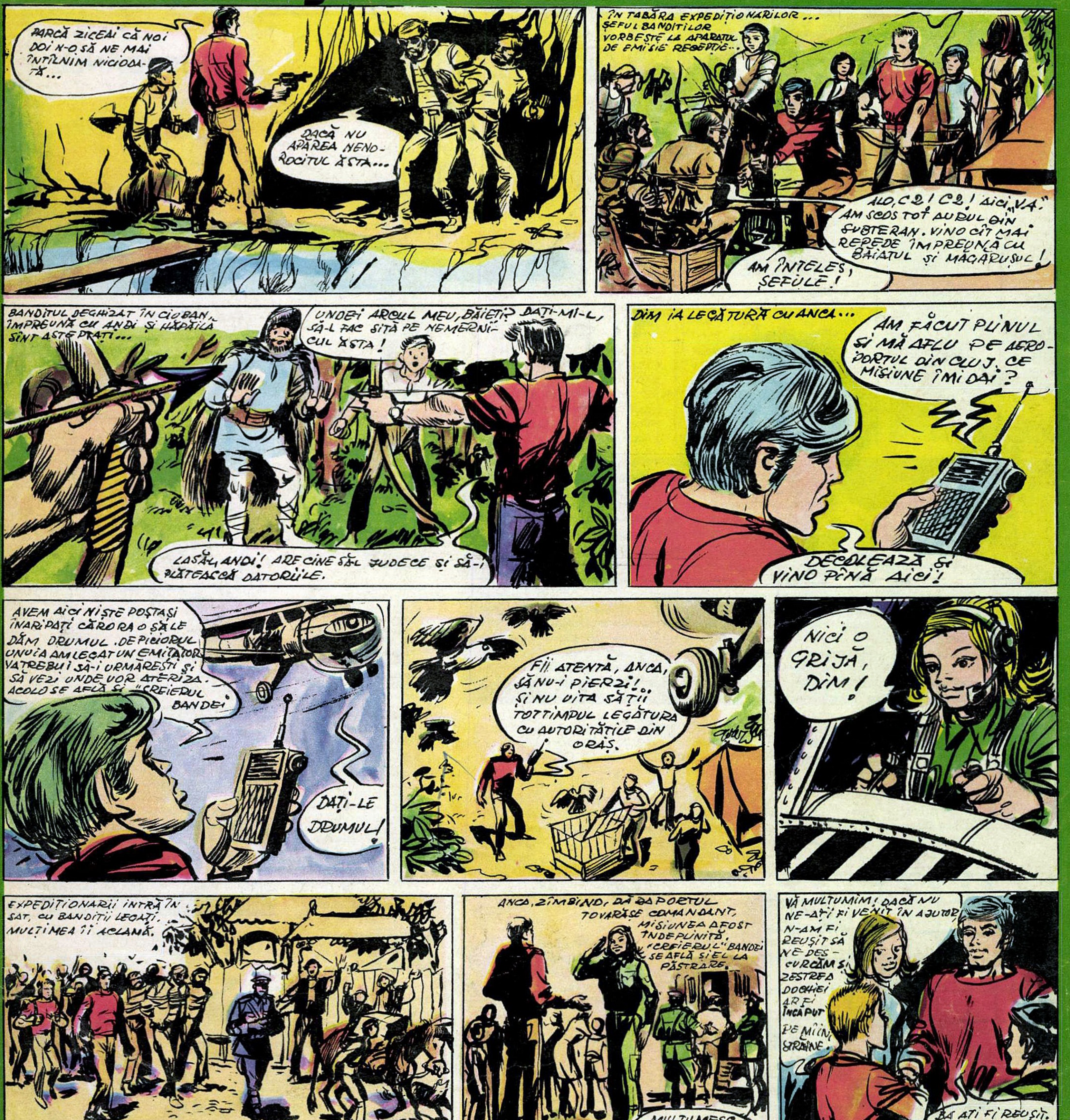
PARCĂ ZICEAI CĂ NOI DOI N-O SĂ NE MAI ÎNTÎLNIM NICIODATĂ...
DACĂ NU APĂREA NENOROCITUL ĂSTA...
ÎN TABĂRA EXPEDIȚIONARILOR... ȘEFUL BANDIȚILOR VORBEȘTE LA APARATUL DE EMISIE RECEPȚIE...
ALO, C2! C2! AICI „VA". AM SCOS TOT AURUL DIN SUBTERAN. VINO CÎT MAI REPEDE ÎMPREUNĂ CU BĂIATUL ȘI MĂGĂRUȘUL!
AM ÎNȚELES, ȘEFULE!
BANDITUL DEGHIZAT ÎN CIOBAN, ÎMPREUNĂ CU ANDI ȘI HĂPĂILĂ SÎNT AȘTEPTAȚI...
UNDE-I ARCUL MEU, BĂIEȚI? DAȚI-MI-L, SĂ-L FAC SITĂ PE NEMERNICUL ĂSTA!
LASĂ-L, ANDI! ARE CINE SĂ-L JUDECE ȘI SĂ-I PLĂTEASCĂ DATORIILE.
DIM IA LEGĂTURA CU ANCA...
AM FĂCUT PLINUL ȘI MĂ AFLU PE AEROPORTUL DIN CLUJ. CE MISIUNE ÎMI DAI?
DECOLEAZĂ ȘI VINO PÎNĂ AICI!
AVEM AICI NIȘTE POȘTAȘI ÎNARIPAȚI CĂRORA O SĂ LE DĂM DRUMUL. DE PICIORUL UNUIA AM LEGAT UN EMIȚĂTOR. VA TREBUI SĂ-I URMĂREȘTI ȘI SĂ VEZI UNDE VOR ATERIZA. ACOLO SE AFLĂ ȘI „CREIERUL" BANDEI
DAȚI-LE DRUMUL!
FII ATENTĂ, ANCA, SĂ NU-I PIERZI!.. ȘI NU UITA SĂ ȚII TOT TIMPUL LEGĂTURA CU AUTORITĂȚILE DIN ORAȘ.
NICI O GRIJĂ, DIM!
EXPEDIȚIONARII INTRĂ ÎN SAT, CU BANDIȚII LEGAȚI. MULȚIMEA ÎI ACLAMĂ.
ANCA, ZÎMBIND, DĂ RAPORTUL
TOVARĂȘE COMANDANT, MISIUNEA A FOST ÎNDEPLINITĂ. „CREIERUL" BANDEI SE AFLĂ ȘI EL LA PĂSTRARE.
MULȚUMESC, ANCA, SÎNT MÎNDRU DE TINE.
VĂ MULȚUMIM! DACĂ NU NE-AȚI FI VENIT ÎN AJUTOR N-AM FI REUȘIT SĂ NE DESCURCĂM ȘI ZESTREA DOCHIEI AR FI ÎNCĂPUT PE MÎINI STRĂINE.
BA AȚI FI REUȘIT. CU ASEMENEA ARCAȘI NICI NU SE PUTEA SĂ NU REUȘIȚI...

(Sfîrșit)

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu
41033

PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă.